

บทที่ 2

เหตุแห่งการล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิว

อคติที่ชาวยุโรปมีต่อชาวยิวนั้นมีมาตั้งแต่ครั้งโบราณ ความชิงชังชาวยิวที่ปรากฏในประวัติศาสตร์เกิดขึ้นเมื่อสมัยอาณาจักรโรมันเรืองอำนาจ ต่อจากนั้นความเกลียดชังก็ได้ฝังอยู่ในจิตใจชาวยุโรป ความเกลียดชังนี้ยังคงดำเนินต่อมาเรื่อยๆ และเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้นเมื่อชาวยุโรปซึ่งเป็นเจ้าของแผ่นดินเห็นว่าชาวยิวได้เข้ามาแสวงหาผลประโยชน์จากสังคมและวัฒนธรรมของคนและมีทีท่าว่าจะประสบความสำเร็จในทุกๆ ด้านมากกว่าตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา การประกอบธุรกิจและที่สำคัญคือการเริ่มมีการผสมกลมกลืนระหว่างชาวยิวกับเจ้าของประเทศ อันอาจนำมาซึ่งการถูกกลืนกินจนในที่สุดชาวยิวอาจสามารถขึ้นมาเป็นเจ้าของประเทศแทน ด้วยความริษยาตัวเองได้นำมาซึ่งแนวคิดต่อต้านชาวยิว แนวคิดดังกล่าวยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเมื่ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์ได้นำแนวคิดต่อต้านชาวยิวของนักคิดหลายต่อหลายคนมาประมวลเข้ากันได้และได้นำมาใช้ในการล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง

2.1 การล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวตั้งแต่สมัยแรก

ความเกลียดชังอันเกิดจากความแตกต่างของเชื้อชาตินั้นเกิดขึ้นก่อนคริสต์กาลประมาณร้อยปี ตั้งแต่สมัยโรมันเรืองอำนาจแผ่แสนยานุภาพไปทั่วยุโรปและตะวันออกกลาง เมื่อค.ศ.66 ทหารโรมันได้เข้าปราบปรามชนกลุ่มน้อยและประเทศต่าง ๆ เช่น อียิปต์ไปจนถึงปาเลสไตน์ ใช้เวลาถึง 4 ปีในการยึดครองปาเลสไตน์ เนื่องจากความทรหอดทนและใจสู้ของชาวยิว ทำให้ทหารโรมันเกิดความโกรธแค้น ทันทีที่เข้าประตูเมืองได้ทหารโรมันก็ทำลายทุกชีวิตที่ขวางหน้าไม่ว่าสตรี คนชราและทารก พร้อมเผาเมือง มีชาวยิวเสียชีวิตจากเหตุการณ์ดังกล่าวประมาณ 600,000 คน และนี่ถือเป็นการทำลายล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวครั้งแรกที่ปรากฏในประวัติศาสตร์ ("Genocide."1997. [Online]. Available: <http://www.bitlink.com/~rsl/response/genocide.html>)

หลังจากตกอยู่ใต้อำนาจของอาณาจักรกรีกโรมัน ชาวยิวก็ได้คิดลุกฮือขึ้นต่อสู้อีก เพราะรู้ว่าไร้ผล ความสัมพันธ์ระหว่างชาวยิวและโรมันในเวลานั้นใกล้ชิดกันมาก แต่ก็มีได้ผลส่วนกลายเป็นส่วนหนึ่งของมันและกัน ไม่ว่าชาวโรมันจะขยายอำนาจไปถึงที่ใดชาวยิวก็จะเข้าไปตั้งถิ่นฐานด้วย แต่ถึงอย่างไรชาวยิวก็ยังคงรักษาวัฒนธรรมและความเชื่อของตนอย่างเคร่งครัด ไม่ว่าจะเป็นพิธีทางศาสนา ข้อห้ามในการรับประทานอาหาร และการหยุดงานในวันเสาร์ (Sabbath) ทั้งนี้เพราะเหตุผลหลักคือ ชาวยิวเชื่อว่าตนแตกต่างจากชนชาติอื่น เนื่องจากเป็นชนชาติที่พระเจ้าเลือกไว้ในอุปการะ แต่มิได้วิเศษกว่าชนชาติอื่น ภายในระยะเวลาอันสั้นชาวยิวก็

เข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่ทั่วยุโรป ไม่ว่าจะเป็นฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี ฯลฯ ตลอดเวลาที่อยู่ได้ อำนาจของชาวโรมัน ชาวิวไม่ยอมรับขนบธรรมเนียมหรือวิถีชีวิตของชาวโรมัน ชาวิวยังคงนับถือศาสนายูดาห์ซึ่งมีพระเจ้าองค์เดียวและเป็นพระเจ้าที่ไร้รูป จึงเป็นพรหมจรรย์ นอกจากนี้ยังมีคุณธรรมสูงส่ง แก่นของศาสนาเน้นการปรับให้จิตใจสูงขึ้น โดยข่มกิเลสเพื่อให้สมกับที่เป็นชนที่พระเจ้าเลือกสรรแล้วว่าจะให้การปกป้องหากทำตามคำสอนของพระเจ้าและทำสุน์ด (คัดหนังหุ้มปลาอวัยวะเพศ) เมื่อทารกอายุครบ 8 วัน ในขณะที่ชาวโรมันมีพระเจ้าที่เป็นเทพหลายองค์ และแต่ละองค์ก็มีกิเลสไม่ต่างจากมนุษย์ แม้แต่เซอุสประมุขของเทพทั้งปวงเองก็ยังลอบลงมาเป็นผู้กับภรรยาของมนุษย์ และต้องมีการบูชาขัตนเพื่อให้เทพพึงพอใจ ชาวิวนั้นภูมิใจและเห็นว่าตนเองมีวัฒนธรรมที่สูงกว่า ส่วนชาวโรมันก็รู้สึกขุ่นเคืองที่ชาวิวไม่ยอมรับวัฒนธรรมของตนทั้ง ๆ ที่อยู่ในฐานะชนกลุ่มน้อย ทั้งยังรู้สึกว่าคุณธรรมนิยมของชาวิวไร้สาระเช่น การหยุดงานในวันเสาร์เป็นการเสียเวลา ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ รวมทั้งการทำสุน์ดก็เป็นเรื่องที่โหดร้าย

ช่วงแรกของการตั้งถิ่นฐานของชาวิวในยุโรปเริ่มขึ้นเมื่อชาวิวไปถึงประเทศอิตาลีก่อนคริสต์กาลถึง 200 ปี ต่อมาได้เดินทางไปฝรั่งเศส สเปนและเยอรมนีตามลำดับ ช่วงต้นคริสต์กาลนั้นทวีปยุโรปเต็มไปด้วยชนารชนกลุ่มต่าง ๆ มากมาย จึงถือว่าชาวโรมันและชาวิวเป็นผู้มีอารยธรรมพวกแรกที่เข้าไปในยุโรป ต่อมาไม่นานชนพื้นเมืองเผ่าต่าง ๆ ก็ร่วมมือกันรุกรานอาณาจักรโรมันด้วยกำลัง อาณาจักรโรมันจึงพินาศลงทำให้เกิดความโกลาหล จนกระทั่งพระเจ้าซาร์เลอมาญได้รวบรวมชนพื้นเมืองในยุโรปกลางเข้ามาเป็นอาณาจักรได้ ด้วยเหตุนี้พระเจ้าซาร์เลอมาญจึงได้รับการยกย่องขึ้นเป็นจักรพรรดิแห่งยุโรป สถานภาพของชาวิวในช่วงนั้นถือว่าเป็นบุคคลสำคัญที่มีคุณค่าและได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษ ในอิตาลีช่วงศตวรรษที่ 5 และ 6 ชาวิวได้รับเชิญจากพระเจ้าธีโอดริคให้เข้าไปตั้งรกรากเพื่อประกอบธุรกิจ เป็นที่ปรึกษา ด้านการเงิน ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ อาทิ ผู้พิพากษา นายธนาคาร นักกฎหมาย ช่างฝีมือ เช่นเดียวกับในประเทศฝรั่งเศสและทั่วยุโรป พระเจ้าซาร์เลอมาญได้ส่งเสริมให้พวกิวเข้ามาตั้งรกรากด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจอันสืบเนื่องมาจากศาสนาคริสต์และระบบพีวคัล

ในศตวรรษที่ 10 นั้นเป็นระยะการเผยแพร่คริสต์ศาสนาอย่างเข้มข้น ผู้คนพากันเกรงกลัวต่อบาปและการตกนรก มนุษย์มีหน้าที่ทำตามคำสอนของศาสนาเท่านั้น ผู้มีอำนาจมากที่สุดจึงกลายเป็นพระ ทั้งยังให้ความสำคัญแก่จิตวิญญาณมากกว่าสิ่งใด เพื่อหลุดพ้นจากบาป ทำให้ขาดความสนใจในการประกอบธุรกิจและอุตสาหกรรม รวมทั้งการบริหารการเงิน นอกจากนี้ระบบพีวคัลยังทำให้ขาดบุคลากรที่มีความสามารถในการประกอบการค้า เนื่องจากระบบดังกล่าวแบ่งประชาชนออกเป็น 3 วรรณะคือ นักรบ นักบวช และทาสติดที่ดิน นักรบมีหน้าที่ป้องกันประเทศชาติ นักบวชมีหน้าที่ทางศาสนาและทาสติดที่ดินมีหน้าที่ใช้แรงงาน เช่น เกษตรกรซึ่งจะตกเป็นเบี้ยล่างของเจ้าของที่ดิน เมื่อแบ่งหน้าที่ของประชาชนออกเป็นเช่นนี้ย่อม

ขาดผู้ทำหน้าที่สำคัญทางเศรษฐกิจคือพ่อค้า ชาวิวจึงได้รับเชิญให้มาปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวโดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจการเงิน เช่น การให้กู้ยืม ซึ่งทางคริสต์ศาสนาดูว่าเป็นบาป แต่ชาวิวมิได้นับถือคริสต์ศาสนาจึงมีเสรีภาพเต็มที่ในการประกอบธุรกิจดังกล่าวโดยไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจหรือเกรงกลัวว่าจะถูกนักบวชกล่าวโทษ แม้แต่ขุนนางเองก็ต้องพึ่งพาเงินกู้จากธนาคารในการดูแลปราสาท การประลองยุทธและค่าใช้จ่ายอุปถัมภ์ในการรักษาหน้าตาให้สมเกียรติการเป็นชนชั้นนักรบ

นอกจากจะได้รับสิทธิคุ้มครองเป็นพิเศษแล้วทางคริสตจักรก็พยายามโน้มน้าวใจให้ชาวิวหันมาเป็นชาวคริสต์ เพราะเห็นว่าชาวิวสืบเผ่าพันธุ์เดียวกับพระเยซู หากใช้กำลังบังคับให้หันมานับถือคริสต์ศาสนาก็อาจทำให้เผ่าพันธุ์เดียวกับพระเยซูหมดไป ทำให้คริสต์ศาสนาไม่สมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้ชาวิวจึงมีความสำคัญทางศาสนาด้วย เพราะกลายเป็นเครื่องตัดสิ้นความศรัทธาในคริสต์ศาสนาและพระเยซูโดยปริยาย หากชาวิวซึ่งมีเชื้อสายเดียวกับพระเยซูไม่ยอม นับถือศาสนาคริสต์ย่อมหมายถึงการเสียน้ำของศาสนจักร อย่างไรก็ตามชาวิวส่วนใหญ่ก็ยังคงนับถือศาสนาユดาヤเช่นเดิม (Davidmann, 1997: 1-32)

ถึงแม้ทั้งทางอาณาจักรและศาสนจักรจะให้ความสำคัญกับชาวิวอย่างมากก็ตาม แต่ก็ยังมีกฎหมายจำกัดสิทธิของชาวิวรวมทั้งชาวต่างชาติอื่นๆ บางประการ เช่น ห้ามขึ้นเป็นกษัตริย์หรือรับตำแหน่งใดๆ ที่มีอำนาจปกครอง และห้ามชาวิวขายที่ดินให้แก่ชนชาติอื่น โดยภาพรวมแล้วสถานภาพความเป็นอยู่ของชาวิวในสมัยยุคกลางนั้นถือว่าอยู่ในขั้นดี ทั้งยังมีการศึกษาสูง เพราะการศึกษาถือเป็นข้อบัญญัติของศาสนา

Learning is part of Judaism-and Judaism means learning. This is command that must all follow-God included. (Wiesel, 1928: 44)

นอกจากนี้ยังมีอิสระในการนับถือศาสนา และการประกอบอาชีพ อันส่งผลให้ชีวิตความเป็นอยู่และฐานะการเงินดี แต่ความสุขมักอยู่ไม่นาน คำกล่าวนี้เป็นจริงเช่นกันสำหรับชาวิว หลังสงครามครูเสด ชาวิวก็ต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่เลวร้ายลง เมื่อชาวยุโรปที่อาสาไปรบในสงครามครูเสดรอดชีวิตกลับมายังบ้านเกิดก็ได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ ไม่ต้องเป็นทาสติดที่ดินอีกต่อไป ทำให้มีทางเลือกในการประกอบอาชีพ ชาวิวยุโรปซึ่งเป็นเจ้าของประเทศจึงหันมาประกอบอาชีพของชาวิวแทนและเปลี่ยนบทบาทมาเป็นชนชั้นกลาง (ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2510: 208) ด้านศาสนจักรก็หมดความอดทนที่จะเกลี้ยกล่อมให้ชาวิวเปลี่ยนมานับถือคริสต์ศาสนา จึงมีการขับไล่ชาวิวออกนอกอาณาจักร โดยเฉพาะในยุโรปตะวันออกมีการไต่สวนผู้บ่อนทำลายศาสนา เช่นเดียวกับในสเปน และโปรตุเกส เพราะเห็นว่าศาสนายูดาヤเป็นภัยต่อศาสนาคริสต์ ผู้ที่ถูกพิพากษาว่าเป็นภัยต่อศาสนาจะถูกริบทรัพย์ซึ่งกระบวนการดังกล่าวทำรายได้อย่างงามให้กับผู้ปกครอง ส่วนในอิตาลีมีการจำกัดแหล่งที่อยู่ชาวิวให้อยู่ในเขตจำเพาะเรียกว่า "เก็ทโต" (ghetto) เป็นแห่งแรกในเมืองเวนิซ นอกจากนี้ ศาสนจักรยังก่อเหตุการณ์สำคัญที่

มีผลอย่างยิ่งในการแบ่งแยกชาวยิวออกจากชาวยุโรปอย่างชัดเจนเมื่อสันตปาปาอินโนเซนต์ที่ 3 ได้เรียกประชุมใหญ่ทางศาสนา จากการประชุมดังกล่าวได้ออกกฏติรอนเสรีภาพชาวยิวที่สำคัญคือ ให้ชาวยิวทุกคนติดดาวเหลืองไว้ที่แขนเสื้อ (210) เดิมทีนั้นชาวยุโรปได้แบ่งแยกชาวยิวกับพวกคนอื่นอยู่แล้วในที แต่การติดดาวเหลืองนี้ยังทำให้เห็นความแตกต่างที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น นานวันกฏแบ่งแยกชาวยิวเปลี่ยนมาเป็นธรรมเนียมข่มเหงชาวยิว เพราะมีสัญลักษณ์ให้รู้ว่าเป็นคนที่ได้รับการคุ้มครองจากสังคมน้อยกว่าคนทั่วไป ต่อมากฎหมายจำกัดสิทธิชาวยิว อาทิ การจำกัดที่อยู่เฉพาะในเขตที่รัฐกำหนด ห้ามครอบครองที่ดิน บังคับการแต่งกายให้แตกต่าง ต้องหลบทางให้ชาวยุโรปที่เดินสวนกัน ห้ามสร้างโรงสวด และห้ามประกอบอาชีพอื่นนอกเหนือจากที่กฎหมายระบุ (229)

ภาพลักษณ์ของชาวยิวยิ่งเลวร้ายลงเมื่อมีกระแสข่าวลือเกิดขึ้นที่เมืองแอตแลนตา รัฐจอร์เจียในปีค.ศ. 1913 ว่ามีชายชาวยิวลวงเด็กไปฆ่าเพื่อประกอบพิธีทางศาสนา ประชาชนทั่วไปรู้จักเหตุการณ์นี้ในนาม **Leo Frank Case** ข่าวดังกล่าวได้แพร่สะพัดไปทั่วสหรัฐอเมริกาจนถึงยุโรป ถือเป็นประเด็นที่มีผู้กล่าวขานกันมากที่สุดในขณะนั้นจนกลายเป็นคดีดังและกรณีศึกษาคามโรงเรียนกฎหมาย เนื่องจากเป็นคดีสะเทือนขวัญและมีความแตกต่างด้านเชื้อชาติและความเชื่อเรื่องศาสนาเข้ามาเกี่ยวข้อง ลีโอ แฟรงค์มีคุณสมบัติของชาวยิวทั่วไปคือมีการศึกษาและฐานะดี จบการศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยคอร์เนล หลังจากนั้นได้เข้าทำงานเป็นผู้จัดการโรงงานผลิตดินสอซึ่งใช้แรงงานเด็กและผู้หญิงในการผลิต ต่อมากองงานซึ่งเป็นเด็กหญิงวัย 14 ปี ได้ถูกฆาตกรรมอย่างมีเงื่อนไขในโรงงาน แฟรงค์ตกเป็นผู้ต้องสงสัยและจำเลยในที่สุด ศาลตัดสินให้จำคุกแฟรงค์ตลอดชีวิต แต่ชาวบ้านที่ไม่พอใจกับการตัดสินของศาลได้บุกเรือนจำเพื่อนำตัวแฟรงค์ออกมาแขวนคอจนเสียชีวิต ต่อมาอีก 80 ปี ศาลรัฐ ฌ เมืองแอตแลนตาได้ประกาศให้แฟรงค์เป็นผู้บริสุทธิ์เนื่องจากพบหลักฐานสำคัญที่พิสูจน์ได้ว่าเขามีได้มีส่วนรู้เห็นในคดีดังกล่าวแต่อย่างใด เหตุการณ์นี้ได้แสดงให้เห็นถึงกระแสความเกลียดชังชาวยิวที่มีไปทั่วทั้งยุโรปถึงสหรัฐอเมริกา ด้วยความเกลียดชังนี้เองทำให้คนส่วนใหญ่ปักใจเชื่อว่าแฟรงค์ต้องเป็นฆาตกร ชายชาวยิวผู้นี้ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของแพะรับบาปทางเศรษฐกิจ ชาวอเมริกันพากันโกรธแค้นที่ชาวยิวสร้างความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจให้ตัวเองโดยใช้แรงงานเด็กซึ่งเป็นลูกหลานของเจ้าของประเทศ ด้วยเหตุนี้ การใช้อำนาจคนหมู่มากตัดสินโทษตายให้แฟรงค์จึงเป็นการระบายความโกรธแค้นมากกว่าจะเป็นการผดุงความยุติธรรม (“Leo Frank.”2000. [Online]. Available: <http://www.peachstar.org/gastories/topics/060/homepg.htm>)

อันที่จริงแล้วกระแสข่าวลักษณะเดียวกันนี้เคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้วในปีค.ศ. 1347 และค.ศ. 1894 ในฝรั่งเศส เป็นเหตุให้ชาวยุโรปกลุ่มรวมทำร้ายชาวยิวและเผาบ้านเรือนด้วยความโกรธแค้น เพราะเข้าใจผิดว่าชาวยิวได้สังหารเด็กเพื่อนำเลือดมาพรมบนขนมปังรับประทานในพิธี

พาสโฮเวอร์ (Passover)* ทั้งที่จริงแล้วศาสนายิวเคยมีทบบัญญัติที่เคร่งครัดในการรับประทาน
อาหารและมีข้อห้ามที่ชัดเจนไม่ให้ชาวยิวดื่มเลือด ไม่ว่าจะเป็นเลือดของสัตว์หรือมนุษย์

(“Origin of Christianity and Judaism: What actually happened, what Jesus actually taught and
later changes.” 1994. [Online]. Available: <http://www./origin.html>)

เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเป็นระลอกๆ ในเวลาใกล้เคียงกันทำให้ชาวยิวในยุโรปตะวันตก
ต้องรีบอพยพไปหาที่อยู่ใหม่เพื่อความปลอดภัย ดินแดนที่ให้การต้อนรับชาวยิวในขณะนั้นคือ
ยุโรปตะวันออกอันได้แก่ เยอรมนี ลิทัวเนีย โปแลนด์ ออสเตรีย เนื่องจากประเทศเหล่านี้
กำลังดัดแปลงพัฒนาอุตสาหกรรมและการค้าให้ทัดเทียมกับยุโรปตะวันตกซึ่งเพิ่งเนรเทศชาวยิวออก
มา

ในคริสต์ศตวรรษที่ 16 ด้านศาสนานั้นเป็นช่วงแรกที่มาร์ติน ลูเธอร์ได้แยกนิกาย
โปรเตสแตนต์ออกมาจากศาสนจักรจึงออกมาพูดรับรองชาวยิวอย่างน่าชื่นชมว่า “พวกคาธอลิก
ได้ทำกับพวกยิวเหมือนกับว่าคนพวกนั้นเป็นสุนัข และมีโซ่มนุษย์ เขาไม่เคยทำอะไรให้กับยิว
เลย นอกจากสาปแช่งและยึดทรัพย์ของยิว ข้าพเจ้าจึงแนะนำและวิงวอนมายังท่านทุกคนให้
กรุณาต่อยิว และสอนศาสนาของเราแก่เขา ในกรณีนี้เราหวังได้ว่าเขาจะมาเข้าศาสนาของเรา
เมื่อเขามาเข้าแล้วก็ควรต้อนรับเขาโดยดีและยอมให้เขาเข้ามาแข่งขันกับเราในการทำมาหากิน
และถึงแม้ว่ายิวบางคนจะยังถือคั้งไม้ขอมนับถือศาสนาของเรา ก็ไม่เห็นว่าจะเป็นไรนัก เพราะ
คนเรานี้ก็ใช้ว่าจะเป็นชาวคริสต์ทีดีทุกคนไป” (ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2510: 218) เหตุที่
ลูเธอร์ให้การเอาใจใส่ชาวยิวเช่นนี้เพราะต้องการให้ชาวยิวหันมาเป็นโปรเตสแตนต์ แต่ชาวยิว
กลับไม่ยินดีกับนิกายใหม่ของลูเธอร์ เป็นเหตุให้ลูเธอร์เสียน้ำและโกรธแค้นจนตั้งตัวเป็น
ปรปักษ์กับชาวยิว จนกลายเป็นนักต่อต้านชาวยิวคนสำคัญที่สุดคนหนึ่งของเยอรมัน เขาได้เขียน
บทความต่อต้านชาวยิวเป็นจำนวนมากที่รุนแรงและถือเป็นต้นแบบที่สำคัญยิ่งของฮิตเลอร์
บทความดังกล่าวได้เรียกร้องให้ทำลายโรงสวด บ้านเรือน ยึดทรัพย์และให้ชาวยิวทำงานที่ใช้
แรงงานหนักและเนรเทศออกจากประเทศ เห็นได้ว่าแนวคิดดังกล่าวเป็นเหมือนแม่แบบให้
ฮิตเลอร์ดำเนินรอยตาม โดยนำความคิดของลูเธอร์มาทำให้เป็นรูปธรรมอย่างครบถ้วนสมบูรณ์แบบ
ตามเจตนารมณ์ของลูเธอร์

First, their synagogues should be set on fire, and whatever does not burn up
should be covered or spread over with dirt so that no one may ever be able to

* พาสโฮเวอร์ (Passover) เป็นเทศกาลเฉลิมฉลองของชาวยิวเริ่มในเดือนมีนาคมหรือเมษายน กินเวลา 7-8 วัน
เริ่มต้นด้วยการกินอาหารซึ่งเป็นสัญลักษณ์เตือนให้ชาวยิวจำไว้ว่าพระเจ้าได้ช่วยเหลือบรรพบุรุษของคนให้พ้น
จากการเป็นทาสในอียิปต์ (John Sinclair, 1998: 1208)

see a cinder or stone of it. Jewish homes, he urged, should likewise be Broken down or destroyed. Jews should then be put under one roof, or in a stable, like Gypsies, in order that they may realize that they are not masters in our land. They should be put to work, to learn their living by the sweat of their nose, or, if regarded even then as too dangerous, these poisonous bitter worms should be stripped of their belongings which they have extorted usuriously from us and driven out of the country for all time.

(Luther, *Von der Juden und ihren Lugen*.1543)

และแล้วชะตากรรมของชาวยิวก็ดำเนินไปเช่นเดิม เมื่อชาวยุโรปตะวันออกเริ่มออกจาก สังคมพิวคัลเพื่อประกอบอุตสาหกรรมและบริหารธุรกิจการค้าได้อย่างคล่องตัว ชาวยิวหมด ประโยชน์และไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไป พวกเขาถูกส่งตัวเข้าเกตโตและถูกตั้งข้อรังเกียจอีกครั้ง ด้วยเหตุนี้ชะตากรรมของชาวยิวในยุโรปนั้นเปรียบได้กับนั่งร้านคือเมื่อสร้างสิ่งก่อสร้างสมบูรณ์ ย่อมไม่เป็นที่ต้องการ

สถานการณ์ของชาวยิวในตอนกลางและตอนปลายของยุคกลางนั้นผันผวนแตกต่างกัน โดยสิ้นเชิง ในตอนต้นนั้นชาวยิวอยู่ในฐานะนักปราชญ์ เครื่องครัดต่อศาสนาและวัฒนธรรมของ คน มีตำแหน่งหน้าที่และฐานะทางการเงินที่ดี และเป็นผู้สืบเชื้อสายเดียวกับพระเยซู ลักษณะ ดังกล่าวมิได้ทำให้ชาวยิวมีสถานภาพด้อยค่ากว่าใคร แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปปลายยุคกลาง ภาพลักษณ์ของชาวยิวในสายตาของชาวยุโรปกลับตรงกันข้าม ชาวยิวกลายเป็นฆาตกร ผู้ปลงพระชนม์พระเยซู (Gilbert, 1987: 18) เป็นผู้กินเลือดเนื้อมนุษย์ด้วยกันเอง ซึ่งเป็นกระทำการหยาบหยามทำทนายพระเจ้าอย่างพวกนอกรีตและไม่เป็นที่พึงประสงค์ให้อยู่ร่วมสังคมเดียวกัน เมื่อพูดถึงชาวยิว สิ่งที่คุณส่วนใหญ่นึกถึงคือการรวมกลุ่มกันแน่นเหนียว ไม่สูงส่งกับใคร เห็น ได้จากการที่ชาวยิวไม่นิยมแต่งงานข้ามเผ่าพันธุ์ และที่สำคัญที่สุดคือรู้สึกที่ชาวยิวเป็นคนคดโกง ไม่ซื่อสัตย์และไร้ใจไม่ได้ (Lyotard, 1995: 14) ข้อกล่าวหาเหล่านี้เกิดจากปัจจัยหลัก 3 ประการ คือ เศรษฐกิจ ศาสนา ความริษยาและอคติซึ่งค่อย ๆ พอกพูนมาตั้งแต่สมัยโรมันโบราณและยังคงดำเนินต่อไป แม้ข้อกล่าวหาเหล่านั้นจะไม่เป็นจริงและบางส่วนก็พิสูจน์ไม่ได้

2.2 ต้นกำเนิดแนวคิดต่อต้านชาวยิวในประเทศเยอรมนี

ช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 ชาวยิวจากยุโรปตะวันออกก็ทยอยเข้ามาอยู่อย่างมีเกียรติและความหวังในดินแดนซึ่งปัจจุบันเป็นประเทศเยอรมนี เนื่องจากรัฐบาลเยอรมันเห็นว่าชาวยิว สามารถช่วยแก้ปัญหาเศรษฐกิจของเขาได้ รัฐจึงให้สิทธิแก่ชาวยิวโดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวเยอรมัน เชื้อสายยิวเท่ากับชาวเยอรมันและให้บทบาทภายในอาณาจักร เห็นได้จากกระแสรวมกรรมใน

ขณะนั้น เมื่อเลซซิง (Gotthold Ephriam Lessing) กวีและนักเขียนคนสำคัญได้เขียนนวนิยายเรื่อง *Nathan der Weise* ซึ่งมีแก่นเรื่องสะท้อนให้เห็นความเท่าเทียมระหว่างผู้นับถือศาสนาユดาและคริสต์ และนำเสนอภาพลักษณ์ที่ดีของชาวยิวโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องความเฉลียวฉลาดและเป็นแนวคิดแห่งความเท่าเทียมของมนุษยชาติ นวนิยายเรื่องนี้มีอิทธิพลต่อบรรยากาศทางการเมืองและสังคมในช่วงนั้น ชาวเยอรมันต่างเห็นว่าไม่เป็นการสมควรที่จะกักขังชาวยิวไว้ในเขตจำเพาะและควรให้การศึกษาแบบปกติแก่ชาวยิว นอกจากนี้ ยังควรให้อิสระในการประกอบอาชีพธุรกิจ ในปีค.ศ. 1783 ดาห์น (Wilhelm Dahn) ชาวปรัสเซียซึ่งนับถือศาสนาคริสต์ได้ออกร่างการให้อิสระเสรีภาพและสิทธิแห่งการเป็นพลเมืองแก่ชาวยิวเรียกว่า **On the Improvement of the Jews as Citizens** และมีการประกาศใช้ในปีค.ศ. 1812 โดยฮินเดนแบร์ก (Hindenberg) นายกรัฐมนตรีแห่งปรัสเซีย ทำให้ชาวยิวในปรัสเซียมีสิทธิเท่าเทียมประชาชนทั่วไป ยกเว้นการรับราชการทหาร แต่รัฐบาลเยอรมันก็มีได้มีนโยบายให้อิสระแก่ชาวยิวตามแต่อย่างใด (Graml, 1988: 37-38)

ในปีค.ศ. 1842 – 1871 เป็นช่วงแห่งการให้อิสระแก่ชาวยิวในดินแดนเยอรมัน ชาวยิวได้มีโอกาสทางการศึกษา ประกอบธุรกิจการค้า ได้รับผลพลอยได้จากการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการปฏิวัติอุตสาหกรรมของเยอรมัน ทำให้ชาวเยอรมันเริ่มรู้สึกที่ชาวยิวกำลังสร้างความสำเร็จรุ่งเรืองให้แก่ตัวเองบนหยาดเหงื่อของตนซึ่งเป็นเจ้าของประเทศผู้อุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใหม่ๆ ขึ้นมา สืบเนื่องมาจากการที่รัฐบาลกลาง (German Confederation) เพิ่มเสรีภาพให้ ในปีค.ศ. 1817 ร้อยละ 60 ของชาวยิวจัดเป็นผู้เสียภาษีระดับกลางและมีแนวโน้มจะเลื่อนขั้นเป็นผู้เสียภาษีระดับสูงภายในเวลาไม่ช้า (39)

หลังจากบิสมาร์คได้สถาปนาอาณาจักรเยอรมันโดยรวมชาวเยอรมันที่กระจัดกระจายเป็นแว่นใหญ่ย่อยให้เป็นชาติแล้ว การพัฒนาประเทศและอุตสาหกรรมก็เป็นที่ไปอย่างรวดเร็ว ชาวยิวได้ใช้ช่วงเวลานี้ตั้งดวงโอกาสในการประกอบธุรกิจ ชาวยิวจำนวนมากได้อพยพจากชนบทเข้าสู่เมืองใหญ่เพื่อทำการค้าไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรม ธุรกิจบริการและธุรกิจทุกประเภท รวมทั้งเปิดกิจการธนาคาร ชาวยิวส่วนใหญ่ได้เปลี่ยนสถานภาพเป็นชนชั้นกลางไปจนถึงชนชั้นสูงจากการสร้างอาณาจักรเยอรมัน ความสำเร็จของชาวยิวในประเทศเยอรมนีได้ดึงดูดชาวยิวจากทั่วทุกสารทิศให้เข้ามาตั้งถิ่นฐาน ชาวยิวที่อพยพเข้ามาใหม่นี้ต่อมาก็ได้เลื่อนฐานะเป็นชนชั้นกลาง มีกิจการเงินของตัวเองในเวลาไม่นาน

ไม่เพียงความสามารถในการทำธุรกิจเท่านั้น ชาวยิวยังมีหัวสมองที่ปราดเปรื่องโดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ได้รับการศึกษาแบบตะวันตก มีชาวยิวจำนวนมากเป็นนักคิด เช่น Eduard Lasker, Julius Bamberger, Karl Marx เจ้าของลัทธิมาร์กซ์ผู้มีโด่งดัง ด้านวิทยาศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์เยอรมันเชื้อสายยิวถึง 12 คนได้รับรางวัลโนเบล อาทิ Paul Ehrlich, Heinrich Hertz, Fritz Haber และ Max Born ทั้งนี้ยังมีนักวิทยาศาสตร์ที่ทั่วโลกไม่มีวัน

ลึบคือ Albert Einstein หรือจิตแพทย์ผู้มีอิทธิพลต่อวงการจิตเวชสมัยใหม่มากที่สุดคือ Sigmund Freud ด้านปรัชญาก็มีนักคิดที่มีชื่อเสียง เช่น Georg Simmel มีนักประวัติศาสตร์คือ Albert Bielschowsky และ Friedrich Gundolf และยังมีนักกฎหมายที่ร่วมร่างรัฐธรรมนูญไวร์มาร์* ในปีค.ศ. 1919 คือ Hugo Preuss จากตัวอย่างบางส่วนที่ยกมาจะเห็นว่าชาวยิวนั้นมีความสามารถทั้งในค่านวิทยาศาสตร์และมนุษยศาสตร์จนได้รับการยกย่องในระดับนานาชาติ

ความสำเร็จในทุกๆ ด้านทำให้ชาวยิวกลายเป็นส่วนหนึ่งซึ่งมีความสำคัญในสังคมเยอรมัน ชาวยิวเริ่มผสมกลมกลืนเข้ากับชาวเยอรมัน บทบาทของศาสนาคลายความสำคัญลงทั้งๆ ที่เดิมศาสนาเป็นสิ่งสำคัญยิ่งของชาวยิวและทำให้ชาวยิวต่างไปจากชาวยุโรปอย่างชัดเจน เนื่องจากชาวยิวได้รับการศึกษา เติบโตและใช้ชีวิตอย่างชาวเยอรมัน การศึกษาคัมภีร์ตาลมุด (Talmud) อันเป็นคัมภีร์ประจำศาสนายูดาห์กลายเป็นการศึกษานอกระบบ ชาวยิวอยู่ใต้อำนาจกฎหมายของรัฐบาลมิใช่กฎหมายของศาสนาอีกต่อไป นอกจากนี้ยังมีการเปลี่ยนศาสนามานับถือคริสต์ศาสนาและแต่งงานข้ามเชื้อชาติ อันถือเป็นปรากฏการณ์ใหม่ของชาวยิว ซึ่งชาวเยอรมันเริ่มตื่นตัวและกลัวการผสมเข้ามาเป็นชาวเยอรมันของชาวยิว และนี่เป็นจุดเริ่มต้นของแนวคิดต่อต้านชาวยิวในประเทศเยอรมนี (41-42) เมื่อชาวเยอรมันเห็นว่าความรุ่งเรืองของชาวยิวในประเทศเยอรมนีนั้นไม่ยุติธรรมกับคนซึ่งเป็นเจ้าของประเทศ จึงหันมาใช้แนวคิดชาตินิยมซึ่งเคยประสบความสำเร็จในการต่อต้านจักรพรรดินโปเลียน เพื่อกีดกันชาวยิวออกจากสังคม

ต้นกำเนิดของแนวคิดต่อต้านชาวยิวมีจุดเริ่มจากขบวนการชาตินิยมซึ่งมีจุดประสงค์หลักเพื่อปลดแอกชาวเยอรมันจากการยึดครองของฝรั่งเศสในยุคจักรพรรดินโปเลียนนหาราช ขณะนั้นชาวเยอรมันยังมีได้รวมตัวกันเป็นประเทศเยอรมนี ยังคงกระจัดกระจายเป็นแคว้นอิสระที่มีเชื้อสายและใช้ภาษาเยอรมันร่วมกัน ขบวนการดังกล่าวเห็นว่าหนทางในการเป็นอิสระนั้นต้องเริ่มจากความสามัคคีรวมตัวกันระหว่างชาวเผ่าแกร์มันนิค (Germanic) หรือชาวเยอรมันที่ยังกระจัดกระจายกันอยู่ (43) ด้วยเหตุนี้ขบวนการชาตินิยมจึงได้พยายามรวมชาติเยอรมันเข้าด้วยการสร้างความภาคภูมิใจให้แก่ชาวเยอรมัน โดยเชิดชูลักษณะนิสัยประจำเผ่าพันธุ์อันได้แก่ ความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี การมีจิตใจเอื้อเฟื้อ ความกล้าหาญ และที่ขาดไม่ได้คือความศรัทธาอย่างแรงกล้าต่อพระเจ้า ความภาคภูมิใจดังกล่าวได้เปลี่ยนไปเป็นความรู้สึกว่าตนอยู่เหนือชนชาติอื่นอย่างรวดเร็ว (44)

ปัจจัยทางอารมณ์ได้กลายมาเป็นปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่แนวคิดการรวมชาติเพื่ออิสรภาพที่แรงกล้า และเปลี่ยนไปเป็นการเหยียดชนเผ่าอื่นซึ่งมิได้สืบสายโลหิตมาจากบรรพบุรุษเดียวกันหรือมิได้นับถือศาสนาเดียวกัน เกิดการเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านชาวยิวอย่างเปิดเผย เห็นได้จาก

*ไวร์มาร์เป็นคำเรียกประเทศเยอรมนีในช่วงแรกที่รวมกันเป็นประเทศคือค.ศ. 1919-1933

ที่ฟิชเทอ (Fichte) เขียนบทความในปีค.ศ. 1793 ชื่อว่า *Deutsches Volkstum* (German Nation) ต่อต้านการให้เสรีภาพต่อชาวยิว ทั้งยังเรียกร้องให้ชาวเยอรมันก็ดักกันชาวยิวออกจากสังคม ฟิชเทอได้จัดระดับชาวยิวให้อยู่ในระดับเดียวกับชาวอียิปต์ ที่สำคัญคือสายเลือดเยอรมันจะไม่มีวันปะปนกับชาวยิวและชาวอียิปต์เป็นอันขาด และผู้ที่มีผลงานเด่นชัดมากที่สุดคนหนึ่งในการต่อต้านชาวยิวคือ มาร์ติน ลูเธอร์ ซึ่งได้เขียนบทความต่อต้านชาวยิวอย่างรุนแรงด้วยความเชื่อที่ว่า การกระทำดังกล่าวเป็นการปกป้องคริสต์ศาสนา นอกจากนี้ ฮาร์ทวิก ฟอน ฮุนด์ทราโดว์สกี (Hartwig von HundtRadowsky) ซึ่งถือว่าเป็นครูแห่งนักชาตินิยมอย่างเข้มข้นในขณะนั้น ได้กล่าวว่าการฆ่ายิวมิได้เป็นบาปหรืออาชญากรรมแต่ประการใด (44) และจากบทนำของหนังสือ *Der Judenspiegel* (Mirror of Jews) ฮุนด์ทราโดว์สกีได้เรียกร้องให้ “คอน” ชายชาวยิวทั้งหมด โดยอ้างว่าเป็นวิธีทำความสะอาดโลกให้ปราศจากพาหะนำโรคได้ดีที่สุด เป็นที่น่าสังเกตว่านักเขียนเจ้าของผลงานต่อต้านชาวยิวทั้งหมดเชื่อว่าตนเองเป็นคริสต์ศาสนิกชนที่ดีและยังเชื่อว่าการกระทำดังกล่าวของตนเป็นการจรรโลงศาสนาคริสต์

มิใช่เพียงการผลิตบทความต่อต้านชาวยิวเท่านั้น ยังเกิดขบวนการรวมตัวกันต่อต้านชาวยิว โดยนักศึกษาและปัญญาชนที่ชื่อว่า เฮ็ปเฮ็ป (Hepp Hepp) ผู้ร่วมขบวนการคนสำคัญได้รวบรวมบทความต่อต้านชาวยิวซึ่งตีพิมพ์ในปีค.ศ. 1816 ใช้ชื่อว่า *Ueber die Gefaehdung des Wohlstands und des Charakters der deutschen durch die Jude* (On the Dangers to the Prosperity and Character of the German on the Jews) ประมวลงานเขียนดังกล่าวเป็นการใส่เชื้อไฟแห่งความโกรธแค้นที่มีต่อชาวยิวให้ยิ่งลุกลามอย่างไม่หยุดยั้ง เมื่อเข้าถึงชนชั้นกลางและชาวนา ทุกฝ่ายต่างเห็นคล้ายคามงานเขียนนี้ว่าชาวยิวเป็นสาเหตุของปัญหาเศรษฐกิจ โดยลี้มมองตามข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ไปว่าความเคียดแค้นนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการทำสงครามหลายต่อหลายครั้งกับประเทศฝรั่งเศสซึ่งรู้จักกันในนามสงครามนโปเลียน (Napoleonic wars) และการปฏิรูปรัฐบาล ชาวยิวถูกคั่งมารับผิดชอบปัญหาระดับประเทศทุกปัญหาที่เกิดขึ้น ที่เป็นเช่นนี้เพราะการกล่าวโทษชาวยิวทำให้ประชาชนเห็นว่าผู้ต้องหาที่มีตัวตนมารับโทษ และใช้ความเกลียดชังนี้ผลักดันให้เกิดการเป็นปฏิปักษ์ต่อชาวยิวตามนโยบายหลักของขบวนการเฮ็ปเฮ็ป

ในด้านวรรณกรรมนักเขียนเยอรมันได้นำเสนอภาพลักษณ์ของชาวยิวที่แตกต่างจากนาธานของเลซซิงอย่างสิ้นเชิง นวนิยายเรื่อง *Soll und Haben* ของกุสตาฟ เฟรย์ทาก (Gustav Freytag) ได้นำเสนอภาพของชาวยิวผ่านตัวละครชื่อไฟเทอ อิทซิก (Veitel Itzig) นักธุรกิจการเงินซึ่งประสบความสำเร็จด้วยความฉ้อฉล เรื่องดังกล่าวเป็นนวนิยายที่มีผู้อ่านมากที่สุดเล่มหนึ่งในศตวรรษที่ 19 ตั้งแต่นวนิยายเริ่มตีพิมพ์จนถึงกลางศตวรรษที่ 20 มีชาวเยอรมันนับไม่ถ้วนที่ได้อ่านนวนิยายดังกล่าว ทำให้เกิดกระแสต่อต้านชาวยิวจากภาพลักษณ์ที่ผู้เขียนสร้างขึ้นคือน่าเกลียด น่าขยะแขยง ทะเยอทะยานจนเกินตัว คดในช่องอในกระดุก หน้าไหว้หลังหลอก คอยคิดแต่จะสูบเลือดสูบเนื้อผู้อื่น วัตถุนิยมและมักใช้อำนาจที่ตนมีในทางมิชอบ สำหรับชาว

เยอรมันแล้ว ภาพลักษณ์ดังกล่าวได้กลายมาเป็นคำจำกัดความสำหรับชาวยิวที่ฝังอยู่ในจิตใจจนยากที่จะลบออก (47)

2.3 แนวคิดต่อต้านชาวยิวสมัยใหม่ (modern antisemitism)

หลังก่อตั้งอาณาจักรเยอรมัน แนวคิดต่อต้านชาวยิวก็ยังคงเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ ในปีค.ศ. 1873 นักหนังสือพิมพ์ชื่อวิลเฮล์ม มาร์ (Wilhelm Marr) ได้เขียนหนังสือชื่อ *Der Sieg des Judentums ueber das Germantum von nichtkonfessionellen Standpunkt aus betrachtet* (*Jewery's Victory over Germandom, Seen from the Non-confessional Point of View*) มาร์ถือเป็นนักก่อตั้งเพื่อแนวคิดต่อต้านชาวยิวคนแรกของประเทศเยอรมนี นอกจากนี้ยังเป็นผู้ที่ทำให้คนทั่วไปรู้จักคำว่า “antisemitism” เป็นคนแรก ในปีค.ศ. 1879 หนังสือของเขาได้รับการตีพิมพ์ครั้งที่ 12 ยอดขายอันงดงามทำให้มาร์สามารถออกหนังสือพิมพ์ชื่อ *Antisemitische Hefte* (*Antisemitic Journal*) ในปีเดียวกันนั้น จุดประสงค์ในการทำหนังสือพิมพ์ดังกล่าวก็เพื่อเผยแพร่ความรู้สึกเกลียดชังชาวยิว ไม่นานต่อมาเขาได้ก่อตั้งสมาคมต่อต้านชาวยิว *Antisemitic League* ซึ่งก่อนหน้านี้นี้เพียง 1 ปี ได้มีการตั้งพรรคการเมืองใหม่ชื่อว่า *Christian Social Workers Party* ออดอล์ฟ สโตเคอร์ (Adolf Stoecker) ผู้นำพรรคเห็นว่าแนวคิดต่อต้านชาวยิวมีผลกระทบต่อชนชั้นกลางจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้ เขาจึงเปลี่ยนชื่อพรรคเป็น *Christian Social Party* และนำเสนอนโยบายต่อต้านชาวยิวเป็นนโยบายหลักของพรรคมีเนื้อหาหลักในทางปฏิบัติคือ จำกัดเสรีภาพของชาวยิว เช่น จำกัดอาชีพมิให้เป็นทนายความหรือผู้พิพากษา พรรคสังคมนิยมจึงถือเป็นพรรคแรกที่เชิดชูนโยบายต่อต้านชาวยิวอย่างเป็นทางการ (47-48)

ในเดือนเมษายน ปีค.ศ. 1881 มาร์กซ์ ลีเบอร์มันน์ ฟอน ซอนเนินแบร์ก (Marx Liebermann von Sonnenberg) ข้าราชการอาวุโสและเบอร์นฮาร์ด ฟัวร์สเตอร์ (Bernhard Foerster) ครูโรงเรียนได้ร่วมกันร่างนโยบายต่อต้านชาวยิวเสนอนายกรัฐมนตรีบิสมาร์ค โดยรวบรวมรายชื่อผู้เห็นด้วยกว่า 225,000 คน และกว่า 4,000 คนเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าแนวคิดต่อต้านชาวยิวได้ครอบคลุมไปทั่วอาณาจักรเยอรมัน แม้แต่ในหมู่ปัญญาชน การขยายตัวของขบวนการต่อต้านชาวยิวเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด และได้ถูกลากให้เข้าไปมีความสัมพันธ์กับสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากสงครามระหว่างอาณาจักรปรัสเซีย - เยอรมัน (Prussian - German) กับฝรั่งเศส และการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างเร่งรัดทำให้เกิดปัญหาชุมชนแออัด ชนชั้นล่างมีคุณภาพชีวิตต่ำ คนส่วนใหญ่เชื่อว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะชาวยิวได้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารธนาคาร ซึ่งบิสมาร์คก็เห็นด้วย กอปรกับพระเจ้าวิลเฮล์มที่สองคำริว่าชาวยิวถือเป็นศัตรูต่อชาติ ทำให้ชาวยิวอยู่ในฐานะลำบากคือเป็นศัตรูกับชนชั้นล่าง ชนชั้นกลางและชนชั้นปกครองในขณะเดียวกันผู้นิยมลัทธิชาตินิยมก็ได้สร้างคำ

นิยามใหม่ให้กับคำว่าชาติ โดยให้คำจำกัดความว่าชาติหมายถึง ชุมชนอันเป็นที่รวมของผู้ที่สืบสายโลหิตมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน และที่ชาติมิได้คือ ชนเผ่าแგრมันนิคสูงส่งกว่าชนเผ่าอื่น ๆ นิยามดังกล่าวได้สร้างกระแสใหม่ให้กับวรรณกรรม วรรณกรรมในช่วงปีค.ศ. 1870 - 1879 นี้เน้นการสร้างความภาคภูมิใจในรากเหง้าของบรรพบุรุษให้แก่ชาวเยอรมัน นวนิยายที่มีผู้กล่าวถึงมากที่สุดในช่วงนั้นคือ *Die Ahnen (The Ancestors)* ของเฟรย์ทาก และ *Ein Kampf um Rom (Struggle for Rome)* ซึ่งตีพิมพ์ในปีค.ศ. 1876 (50) ผลงานของเฟรย์ทากส่งผลให้ชาวเยอรมันจำนวนมากยอมรับการตัดสินใจในการเป็นพลเมืองจากเชื้อชาติ กล่าวคือชาวเยอรมันเท่านั้นที่มีสิทธิเป็นพลเมืองตามกฎหมาย นอกจากนี้ลัทธิชาตินิยมยังได้ใช้ระบอบศักดินาสวามิภักดิ์ (Feudalism) กีดกันชาวยิวออกจากสังคม เพราะชาวยิวมิได้ถูกจัดให้เป็นส่วนหนึ่งของระบอบดังกล่าว ทั้งยังใช้ข้อมูลชีววิทยาในการจัดลำดับชนชั้นในสังคม และใช้การพัฒนาประเทศ (modernization) เป็นข้ออ้างในการล่าอาณานิคม โดยให้เหตุผลว่าประเทศจะเติบโตไปเรื่อย ๆ พื้นที่ที่มีอยู่จึงไม่เพียงพอสำหรับประชาชนในอนาคต (53) ด้วยเหตุนี้ในช่วงปีค.ศ. 1880 - 1889 ได้มีการล่าอาณานิคมในทวีปแอฟริกาที่ชายฝั่งแปซิฟิกและทะเลจีนใต้ ในขณะเดียวกันก็มีการกีดกันสิทธิในการตั้งถิ่นฐานของชนกลุ่มน้อยในเยอรมนีได้แก่ ชาวโปแลนด์ ชาวแคว้นอัลซาส ลอร์เรน (Alsace - Lorraine) ผู้ฝักใฝ่ลัทธิสังคมนิยมและที่ชาติมิได้คือ ชาวยิว เพราะชนกลุ่มน้อยเหล่านี้ถือเป็นศัตรูของชาติ นอกจากนี้ไฮน์ริช ฟอน ทริตซ์เคอ (Heinrich von Tritzschke) อาจารย์มหาวิทยาลัยซึ่งมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับระดับนานาชาติก็ยังคิดคำขวัญซึ่งเป็นที่ติติปากคนทั่วไปว่า “ชาวยิวคือความโชคร้ายของเรา” (The Jews are our misfortune.) (55) ทั้งยังเขียนหนังสือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับชาวยิวอีกหลายต่อหลายเล่มซึ่งมีเนื้อหาสำคัญไปในทางเดียวกันคือต่อต้านการผสมกลมกลืนระหว่างชาวยิวและเยอรมัน ทักษะคิดส่วนตัวของศาสตราจารย์ท่านนี้ที่มีต่อชาวยิวคือเห็นชาวยิวเป็นศัตรูของชาติ

Jews and the Jewish mind could not but enemies of the Germans and of Germanes for the foreseeable fortune. (55)

ต่อมาในปีค.ศ. 1887 พอล ลาการ์ด (Paul Lagarde) นักปรัชญาได้แสดงทัศนะคติที่มีต่อชาวยิวซึ่งใกล้เคียงกับของศาสตราจารย์ทริตซ์เคอว่าชาวยิวไม่ต่างอะไรกับพาหนะนำความเสื่อมถอย

One would need a heart of stone not to pity the poor Germans , who have been bled dry , and to hate the Jews , which amounts to the same thing ; to hate and despise those who for humanitarian reasons ! - defend the Jews , or are to cowardly to crush the victim . It is impossible to do deals with trichnae and bacilli , nor they be educated , only destroyed as quickly and throughly as possible. (58)

ลาการ์ค์ได้เสนอแนวทางแก้ไขความเสื่อมถอยที่จะเกิดจากชาวยิวที่เปรียบเสมือนโรคระบาดว่ามีทางเดียวก็คือ กำจัดตัวพาหะนำโรคเสีย ต่อมาไม่นานนักลาการ์ค์ก็ได้เขียนบทความชื่อ *Juden und Indogermanen (Jews and Indo-European)* ในบทความดังกล่าว ลาการ์ค์ได้ยก ระดับการต่อต้านชาวยิวให้แผ่ขยายไปสู่ระดับนานาชาติด้วยการรวมชาวยุโรปซึ่งก็คือเผ่าพันธุ์อินโดยูโรเปียนเข้าด้วยกัน โดยถือเป็นเผ่าพันธุ์ที่สูงส่งที่สุด ดังนั้น หน้าที่ต่อสู้กับชาวยิวจึงมิใช่เป็นเพียงหน้าที่ของชาวเยอรมันเท่านั้น และนี่เองเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญที่สุดอีกครั้งหนึ่งในการใช้ปัจจัยทางเผ่าพันธุ์มาเป็นอาวุธสำคัญในการต่อต้านชาวยิว

ในที่สุด ความพยายามของผู้สนับสนุนลัทธิชาตินิยมก็ได้รับความสำเร็จอย่างงดงามเมื่อชาวเยอรมันรู้สึกชาวยิวเป็นสิ่งแปลกปลอมในสังคม การผสมกลมกลืนของชาวยิวในนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยากยิ่ง มีการเรียกร้องให้ชาวยิวอพยพออกนอกประเทศ รวมทั้งยกเลิกสิทธิแห่งความเป็นพลเมือง แม้ว่าจะมีชาวยิวจำนวนมากที่ประกอบธุรกิจจนประสบความสำเร็จและให้ผลประโยชน์แก่สังคม แต่ความสำเร็จเหล่านั้นกลายเป็นความสำเร็จของคนนอกสังคมที่มีได้สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษเดียวกัน อีกทั้งยังอยู่นอกกรอบศักคินาสวามิภักดิ์และนอกระบบศาสนา แต่ถึงแม้ชาวยิวจะยอมเปลี่ยนศาสนานับถือคริสต์ศาสนาก็มิได้ช่วยให้ชาวยิวกลายเป็นอารยันได้ เพราะการเป็นยิวในนั้นเป็นโดยสายเลือด (58) ซึ่งต่างจากในยุคกลางที่การรับศีลล้างบาปสามารถทำให้ชาวยิวกลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรีเท่ากับชาวยุโรป (ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช, 2510: 210)

2.4 ลัทธิเชิดชูเผ่าพันธุ์อารยัน

ในสมัยช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 ออยเก็น ดัวริง (Eugen Duchring) นักต่อต้านชาวยิวที่มีความสำคัญมากที่สุดแห่งยุคและเป็นแม่แบบที่สำคัญที่สุดของฮิตเลอร์ในเรื่องแนวคิดต่อต้านชาวยิว ดัวริงได้สร้างงานสำคัญคือ การจัดลำดับคุณค่ามนุษย์ตามเผ่าพันธุ์ ดัวริงได้เน้นเรื่องลักษณะตามธรรมชาติของชาวยิวคือ ความด้อยค่าและเป็นอันตรายต่อผู้อื่น ต่อมานักเขียนคนอื่น ๆ ได้ขยายความคิดของดัวริงออกไป โดยเน้นความสามารถในการสร้างสรรค์ของเผ่าพันธุ์อินโดยูโรเปียน ทั้งยังถือว่าชนเผ่าอินโดยูโรเปียนนั้นเป็นชนเผ่าที่สูงส่งที่สุด ในเวลานี้เองได้มีการใช้คำว่า อารยัน (Aryan) ขึ้น

ปีค.ศ. 1893 นักปราชญ์ชื่อฟรีดริช มากซ์ มุลเลอร์ (Friedrich Max Mueller) ได้เป็นผู้ริเริ่มใช้คำว่า อารยัน ในการปาฐกถา คำดังกล่าวมาจากภาษาบาลีสันสกฤต มุลเลอร์นำมาใช้ในความหมายหมายถึงชาวยุโรปทั้งหลาย งานวิจัยทางภาษาศาสตร์ที่มุลเลอร์ได้ค้นคว้าชี้ให้เห็นว่าชาวเผ่าอินโดอารยันมีบรรพบุรุษมาจากที่เดียวกันคือ อินเดีย คำว่า อารยัน นี้ต่อมาได้เปลี่ยนความหมายไป คือมิได้หมายถึงชนเผ่าอินโดยูโรเปียนเท่านั้น แต่หมายถึงชนเผ่าที่สูงส่ง

และถือเป็นคนเผ่าเดียวที่เป็นมนุษย์สำหรับมุลเลอร์ก็ว่าได้ ต่อมา เริ่มมีการถกเถียงถึงการตัดสินใจว่าพวกใดถือเป็นอารยัน เพราะมีพวกทิวทอริก (Teuton) ซึ่งมีเชื้อสายเกี่ยวข้องกับชาวเยอรมันกระจายอยู่ทั่วยุโรป ข้อถกเถียงดังกล่าวยุติลงที่การนับรวมพวกทิวทอริกเข้าเป็นอารยัน และได้เกิดคำว่า **Nordic Race** เพื่อครอบคลุมผู้สืบเชื้อสายเดียวกับบรรพบุรุษของชาวเยอรมันแต่กระจัดกระจายไปตั้งถิ่นฐานที่อื่น อคติเรื่องความแตกต่างระหว่างเผ่าพันธุ์ได้ถูกกลืนจนกลายมาเป็นการต่อสู้ที่พิสูจน์ให้เห็นว่าตนเองอยู่เหนือกว่าชาวยิวทุกประการ ผู้สนับสนุนแนวคิดต่อต้านชาวยิวใช้ข้อมูลและเหตุผลทุกด้านที่เป็นประโยชน์ในการลดคุณค่าความเป็นมนุษย์ของชาวยิว รวมทั้งเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ด้วย ในปีค.ศ. 1809 ชาร์ลส์ ดาร์วิน (Charles Darwin) ได้ค้นพบกฎ "survivor of the fittest" และ "struggle for existence" ซึ่งโด่งดังทั่วยุโรปและส่งอิทธิพลต่อวงการชีววิทยา วิลเฮล์ม ชัลล์เมเยอร์ (Wilhelm Schallmeyer) และลูวิก โวลท์มันน์ (Ludwig Woltmann) ได้จับกระแสความเชื่อถือในทฤษฎีของดาร์วินมาเป็นเครื่องมือในการกีดกันชาวยิวออกจากสังคมเยอรมัน โดยยกทฤษฎีการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดที่ว่าผู้ที่แข็งแกร่งที่สุดคือผู้ที่อยู่รอด มาใช้โยงเข้ากับแนวคิดต่อต้านชาวยิว ชาวยิวถือเป็นเผ่าพันธุ์ที่ต่ำทรามและอ่อนแอ การผสมข้ามเผ่าพันธุ์กับเผ่าพันธุ์อ่อนแอกว่าจะได้ลูกที่ดีน้อยกว่าเผ่าพันธุ์ของพ่อแม่ที่สูงกว่า ในปีค.ศ. 1918 อาร์ทัวร์ ดินเทอร์ (Artur Dinter) ได้ประพันธ์นวนิยายเรื่อง *Die Sünde wieder das Blut* (Sin against Blood) เป็นเรื่องราวของสตรีชาวเยอรมันที่มีความสัมพันธ์ฉันคู่สาวเพียงคืนเดียวกับชายชาวยิว หลังจากนั้น ทารกที่เกิดจากสตรีผู้นี้ก็ไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นชาวเยอรมันอีกเลย นวนิยายเรื่องนี้ได้รับความสำเร็จอย่างสูงเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป ชัลล์เมเยอร์จึงได้ฉวยโอกาสที่นวนิยายเรื่องนี้ได้รับความนิยมเรียกร้องมิให้เกิดการสมรสระหว่างชาวเยอรมันกับชาวยิวเพื่อรักษาความบริสุทธิ์ของเผ่าพันธุ์ (racial hygiene) นอกจากนี้ ยังรวมถึงการทำหมันผู้ที่มีความบกพร่องทั้งทางร่างกายและจิตใจซึ่งถือว่าเป็นผู้ค้อยค่า แม้จะเป็นชาวเยอรมันเองก็ตาม และยังถือว่าการเป็นชาวยิวนั้นเป็นโดยสายเลือดมิใช่ศาสนา ดังนั้น การยอมเข้ารีตนับถือคริสต์ศาสนาจึงไม่ได้ทำให้ชาวยิวเป็นที่ยอมรับของสังคมเหมือนเมื่อครั้งยุคกลางอีกต่อไป (Graml, 1988: 59-63)

ในปีค.ศ. 1895 แฮร์มัน อาฮ์ลวาร์ดท์ (Herman Ahlwardt) ผู้แทนราษฎรได้เรียกร้องให้สภา คั้งคำห้า บิดทรัพย์ และกำจัดชาวยิวอย่างที่คณะผู้บริหารอังกฤษในอินเดียเคยทำต่อกลุ่มผู้ก่อการร้ายชาวพื้นเมือง อาฮ์ลวาร์ดท์ให้เหตุผลว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุดในการขจัดปัญหาชาวยิวที่ยึดเยื้อมานานให้ยุติลง เพราะในสายตาของเขา ชาวยิวไม่ต่างอะไรกับสัตว์นักล่าและเชื้อโรคระบาด (64)

2.5 แนวคิดต่อต้านชาวยิวของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์

กระแสดูถูกต่อต้านชาวยิวทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนเกิดเป็นพรรคการเมือง ขบวนการ และกลุ่มต่าง ๆ จำนวนมากที่สนับสนุนแนวคิดดังกล่าวโดยมีวัตถุประสงค์เดียวกันคือ เรียกร้องให้ขับไล่ชาวยิวออกจากสังคม แต่ไม่มีองค์กรใดที่จะมีความสำคัญต่อชะตากรรมของชาวยิวเท่ากับ **Pan German League** เนื่องจากองค์กรดังกล่าวเป็นหนึ่งในหลาย ๆ องค์กรที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดรุนแรงในการกำจัดชาวยิวของฮิตเลอร์ องค์กรนี้ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1891 และถูกยุบไปในปี ค.ศ. 1939 ช่วงแรกมีนโยบายหลักคือสนับสนุนลัทธิจักรวรรดินิยม นโยบายการแผ่ขยายอาณาเขตเพื่อให้ชาวเยอรมันมีพื้นที่ประกอบอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมนี้ว่า **Lebensraum** (Living Space) นโยบายดังกล่าวมีที่มาจากความเชื่อที่ว่าชาวเยอรมันอยู่เหนือทุกชนชาติดังนั้น องค์กรนี้จึงคิดคำเรียกชาวเยอรมันว่า **Herrenvolk (Master Race)** เมื่ออยู่ในตำแหน่งผู้ปกครองย่อมมีสิทธิครอบครองทุกสิ่งเพื่อขยายเผ่าพันธุ์เยอรมัน ห้าปีก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ไฮน์ริช คลัสส์ (Heinrich Class) ผู้นำองค์กรซึ่งได้รับอิทธิพลจากคำขวัญของ ทรินซ์เคอที่ว่า “ชาวยิวคือโซคร้ายของเรา” ได้เขียนบทความทางการเมืองภายใต้ชื่อแดเนียล ฟรายมันน์ (Daniel Frymann) บทความดังกล่าวได้ชี้แจงให้เห็นว่านโยบาย **Lebensraum** สามารถแก้ปัญหาสังคมได้ อาทิ ความแออัด การขาดพื้นที่ในการผลิตผลผลิตทางการเกษตรให้เพียงพอต่อความต้องการ ฯลฯ และกล่าวถึงการต่อสู้กับชาวยิวซึ่งถือเป็นศัตรูภายในประเทศโดยยึดหลักแนวคิดต่อต้านชาวยิวเป็นสำคัญ

ในขณะที่องค์กรแพน เยอรมัน ลีก กำลังโด่งดังเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป ได้มีพรรคการเมืองเล็กๆ พรรคหนึ่งเติบโตขึ้นอย่างเงียบๆ พรรคการเมืองดังกล่าวมีชื่อว่า **Deutsche Arbeiterpartei** หรือ **DAP (German Worker's Party)** ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น **DNSAP** หรือ **Deutschnationale Sozialistische Arbeitspartei (German National Socialist Workers' Party)** พรรคการเมืองนี้ได้นำนโยบายของแพน เยอรมัน ลีก มาเป็นแม่แบบเพื่อเอาชนะใจชนชั้นกลาง พรรคดังกล่าวมิได้จำกัดอยู่เพียงในประเทศเยอรมนีเท่านั้น แต่ยังเผยแพร่เข้าสู่ออสเตรีย เช่นเดียวกับแนวคิดต่อต้านชาวยิว เนื่องจากประเทศทั้งสองพูดภาษาเยอรมันเช่นเดียวกัน ในเดือนกันยายน ปี ค.ศ. 1919 อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ชายชาวออสเตรียได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกพรรคที่เมืองมิวนิก (“Hitler:” 1998. [Online]. Available: <http://www.usisrael.org/jsource/Holocaust/hitler.html>) และนี่คือจุดเริ่มต้นแห่งหนทางการเมืองและการขึ้นสู่อำนาจของฮิตเลอร์

ประเทศเยอรมนีหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งตกอยู่ในสภาพผู้แพ้สงคราม ได้พยายามทุกวิถีทางเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจภายในประเทศ เช่น การกู้ยืมเงินจากต่างประเทศซึ่งไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เมื่อไม่สามารถหาแหล่งเงินกู้จากต่างประเทศได้ รัฐบาลจึงหันมาเรียกเก็บภาษีจากประชาชน ทั้งภาษีทางตรง ภาษีทางอ้อม รวมไปถึงภาษีซ้อนภาษี (Graml, 1988: 72) เป็นเหตุให้ประชาชนเดือดร้อน ชำรายังเกิดภาวะการตกงานทั่วประเทศ อัตราคนว่างงานพุ่งขึ้นเป็น

5 ล้านคน ส่วนค่าเงินมาร์คก็ตกต่ำลงอย่างไม่น่าเชื่อจนเกิดภาวะเงินเฟ้ออย่างหนัก ราคาสินค้าในตลาดสูงขึ้นเป็นทวีคูณ ข้าวรัยยังถูกประเทศผู้ชนะสงครามโดยเฉพาะฝรั่งเศสเอาเปรียบในเรื่องดินแดน โดยการเข้ายึดแคว้นที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยถ่านหิน ทำให้ประเทศเยอรมนีขาดรายได้สำคัญไปส่วนหนึ่งและลดศักยภาพในการเร่งพัฒนาประเทศ และที่สำคัญที่สุดคือประเทศเยอรมนีต้องชดใช้ค่าปฏิกรรมสงครามเป็นเงินกว่า 3,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ไม่มีพรรคการเมืองใดออกมาเสนอนโยบายการกอบกู้เศรษฐกิจได้ชัดเจนเท่าฮิตเลอร์ หัวหน้าพรรคนาซี

อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ เกิดที่เมืองอินน์ ประเทศออสเตรีย บิดาชื่อ Alois Schickelgruber Hitler เป็นเจ้าหน้าที่ศุลกากร มารดาชื่อ Klara Poelzl เป็นชาวนา ในวัยเด็ก ฮิตเลอร์มีอารมณ์ฉุนเฉียว แปรปรวน และเคยชินกับการปกครองแบบเด็ดขาดและเข้มงวดของบิดา หลังการตายของมารดาไม่นาน ฮิตเลอร์ก็ออกจากโรงเรียนด้วยวัย 16 ปีมุ่งหน้าเข้ากรุงเวียนนาด้วยความใฝ่ฝันที่จะเป็นจิตรกร และที่เวียนนาเองที่เขาได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่มีผลต่อทัศนคติของเขานั้นคือแนวคิดต่อต้านยิวและลัทธิมาร์กซิสม์ ("The Rise of Adolf Hitler." 1998 [Online]. Available: <http://www.historyplace.com/worldwar2/riseofhitler/begins.html>)

ด้วยความสนใจการเมืองฮิตเลอร์ได้เรียนรู้แนวคิดต่อต้านชาวยิวของนักคิดที่ศรัทธาแนวคิดต่อต้านชาวยิวที่มีชื่อเสียงมากมาย ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น อาทิ ไทโรเชคเคอ ลาการ์ด ลังเบน ชัมเบอร์เลน ทฤษฎีคาร์วินโดยตัวริงและเซมัน และคลาสส์ ผู้นำองค์กรแพน เยอรมัน ลีก ความคิดต่อต้านชาวยิวของทุกคนได้หลอมรวมอยู่ในฮิตเลอร์ ฮิตเลอร์ได้ประมวลสิ่งต่างๆ ที่ได้เรียนรู้มาจนได้ข้อสรุปว่า ชาวยิวเป็นสาเหตุทั้งหมดแห่งความหายนะ ไม่ว่าจะเป็นการฉ้อโกงตัวทำลายวัฒนธรรม การเมือง และเศรษฐกิจ ชาวยิวพยายามใช้ทุกหนทางที่จะทำลายประเทศเยอรมนีและความบริสุทธิ์แห่งสายเลือดอารยันผู้สร้างสรรค์อารยธรรม ไม่ว่าจะเป็นการใช้สื่อมวลชน โสภณิ ระบบทุนนิยมและลัทธิมาร์กซิสม์ ("The Discovery of Antisemitism in Vienna." 1998. [Online]. Available: <http://www./Hitler,DiscoveryofAntisemitism in Vienna.html>)

ในเดือนพฤษภาคม ปีค.ศ.1913 ฮิตเลอร์ได้ออกเดินทางจากกรุงเวียนนาไปมิวนิคและได้เข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 1 โดยเป็นแนวหน้าของกองรบที่ 16 แห่งกองทัพแคว้นบาวาเรียในยศพลทหาร ฮิตเลอร์ได้รับบาดเจ็บสาหัสเพราะโดนแก๊สพิษ และได้รับเหรียญกล้าหาญเมื่อสงครามยุติ ฮิตเลอร์เห็นว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้ประเทศเยอรมนีแพ้สงครามเป็นเพราะชาวยิวที่อยู่ในประเทศเยอรมนีไม่ให้การช่วยเหลือ นอกจากนี้ เขายังเชื่อว่าตนเป็นผู้ที่ได้รับการเลือกสรรให้มาเป็นผู้ปลดแอกชาวเยอรมันจากสัญญาแวร์ซายส์ ปกป้องชาวเยอรมันจากลัทธิมาร์กซิสม์และชาวยิว

ในฤดูร้อนปี.ศ.1919 ฮิตเลอร์ได้รับการแต่งตั้งจากกองทัพให้เข้าไปตรวจสอบพรรคการเมืองเล็กๆ ที่มีแนวคิดชาตินิยมชื่อพรรค **German Worker's Party** ในวันที่ 16 กันยายนปีเดียวกันนั้นเอง เขาได้สมัครเข้าพรรคดังกล่าวซึ่งขณะนั้นมีสมาชิกอยู่ประมาณ 40 คน ต่อมาไม่นาน

พรรคได้เปลี่ยนชื่อเป็น **National Socialist German Worker's Party (NSDAP)** และ **Nationalsozialist** ตามลำดับหรือ เรียกสั้นๆ ว่า **Nazi** และได้แต่งตั้งตัวเองเป็นหัวหน้าพรรคในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1921

ฮิตเลอร์ขึ้นมาเป็นผู้นำของพรรคด้วยความสามารถที่โดดเด่นในการพูดชักจูงให้คนเห็นคล้อยตามและ ได้สร้างเครื่องหมายประจำพรรคเป็นรูปกากบาทสีขาวบนพื้นแดงซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนาม “สวาสดิกะ” (Swastika) ฮิตเลอร์ได้อธิบายความหมายของเครื่องหมายดังกล่าวว่าสีแดงหมายถึงขบวนการต่อสู้ที่จะนำไปสู่สังคมในอุดมคติ ส่วนตัวสวาสดิกะนั้นหมายถึงการต่อสู้จนได้รับชัยชนะเหนือยิวของชนเผ่าอารยันที่จะเป็นปฏิปักษ์ต่อยิวตลอดกาล นอกจากนี้ ยังได้สร้างคำทักทายขึ้นใหม่คือ **Heil** ซึ่งย่อมาจากคำว่า **heilig** ซึ่งเป็นภาษาเยอรมันแปลว่าศักดิ์สิทธิ์ ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1921 ฮิตเลอร์ได้รับการยอมรับให้เป็นผู้นำขบวนการซึ่งต่อมาคือพรรคนาซี มีสมาชิกในขณะนั้น 3,000 คน เขาได้สร้างอำนาจให้ตนเองโดยตั้งกองกำลังติดอาวุธเพื่อทำลายฝ่ายตรงข้ามอย่างลับๆ เพื่อเป็นเงื้อมมือให้กับตนเอง และนี่เองเป็นจุดเริ่มของหน่วยกองทัพอายุ (Storm Trooper หรือ SA) ซึ่งมีร้อยเอกแอร์นส์ โรห์ม (Ernst Rohm) เป็นผู้ดูแล นอกจากนี้ ยังมีหน่วยรักษาความปลอดภัยส่วนตัวของฮิตเลอร์เรียกว่าหน่วยเอสเอส (Schutzstaffel) หรือรู้จักกันในนามหน่วยเสื้อดำ

เมื่อสร้างความมั่นคงภายในพรรคแล้วฮิตเลอร์ก็ดำเนินการขั้นต่อไปโดยออกมาประกาศนโยบายหลัก 3 ประการ

1. เพิกเฉยต่อสัญญาแวร์ซายส์ ชาวเยอรมันต่างเห็นว่าสัญญาดังกล่าวเอาเปรียบตนเองเกินไปและ ยังเป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาเศรษฐกิจในขณะนั้น
2. ค่อด้านลัทธินาซี ซึ่งขัดกับแนวคิดการรักษาความบริสุทธิ์แห่งสายเลือดอารยัน เพราะลัทธิดังกล่าวเห็นว่าทุกเชื้อชาติมีความเท่าเทียม นอกจากนี้ คาร์ล มาร์กซ์เจ้าของลัทธิเองก็ยังเป็นชาวยิว
3. ค่อด้านชาวยิว เนื่องจากเห็นว่าชาวยิวเป็นเหตุแห่งปัญหาภายในประเทศทั้งหมด

ต่อมาในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1922 ฮิตเลอร์ได้ออกมาประกาศนโยบายใหม่ อันจะนำเยอรมันกลับไปเป็นชาติมหาอำนาจได้อีกครั้งเรียกว่า **แผน 25 ข้อ (twenty - five -point programme)** การทำวิจัยในครั้งนี้ได้เลือกแผนดังกล่าวมาเพียงบางส่วนเฉพาะที่มีผลต่อการดำเนินนโยบายล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวได้แก่

1. รวมชาติเยอรมันให้เป็นปึกแผ่นยิ่งใหญ่
2. เป็นปฏิปักษ์ต่อพวกที่ไม่ใช่เชื้อชาติอารยัน
3. ฟื้นฟูการมีอาณานิคม
4. เชิดชูเชื้อชาติเยอรมันและเชื้อชาตินอร์ดิก
5. เลิกปฏิบัติตามสนธิสัญญาแวร์ซายส์

6. เลิกเอาความผิดกับชาวเยอรมันที่ฝึกไม่สงคราม
7. สร้างอาวุธขึ้นใช้ให้ทัดเทียมนานาชาติ
8. ห้ามชาวต่างชาติอพยพเข้าประเทศและเรียกรอให้จับไล่ผู้ที่ไม่ใช่ชาวเยอรมัน โดยสายเลือดออกจากประเทศตั้งแต่วันที่ 2 สิงหาคม ค.ศ. 1914
9. ปรับปรุงภาวะการทำงานให้ดีขึ้น
10. ปฏิรูปที่ดินเพื่อสนองนโยบาย **Lebensraum**
11. โอนสถาบันการเงินต่าง ๆ ให้เป็นของรัฐ
12. เลิกสัญญาลาการ์โน (Lacarno Pact สัญญาสันติภาพว่าด้วยการไม่รุกรานกันระหว่างประเทศเยอรมนีและประเทศฝรั่งเศส)
13. ปรับปรุงประเทศเยอรมนีให้เท่าเทียมนานาชาติ

("TheTwenty-FivePoint of the N.S.D.A.P.,Feb.24,1920." 1998. [Online], Available: <http://historyplace.com/worldwar2/riseofhitler/25points.html>)

เห็นได้ว่ามีหลายข้อที่น่าจะถูกคัดค้านจากประชาชนที่มีศีลธรรม หรือที่เชื่อในความเท่าเทียมและรักสงบ แต่ด้วยสภาพเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ของประเทศที่เปรียบได้กับคนหิวโหโลก็ตาย เมื่อมีคนหยิบยื่นทางรอดให้ย่อมไม่ปฏิเสธ แม้จะรู้ว่าเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องก็ตาม ประชาชนเยอรมันส่วนใหญ่จึงต่างพากันเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ไม่ใส่ใจกับชะตากรรมของชาวยิวหกล้านกว่าคนที่ถูกสังเวทให้แก่การใช้แรงงานในค่ายกักกัน เพราะต่างเห็นฮิตเลอร์เป็นอัศวินขี่ม้าขาวมาช่วยเหลือประเทศที่กำลังจะล่มสลาย ถึงแม้จะมีประชาชนส่วนน้อยที่ไม่เห็นด้วยและออกมาคัดค้าน แต่ก็จะถูกตอบโต้และกวาดล้างอย่างเฉียบขาด แม้กระทั่งพระซึ่งออกมาเรียกรอให้ยุติการคุกคามชาวยิวด้วยความสงบโดยการสวดมนต์ ก็ถูกจับกุมเข้าค่ายกักกัน ("36 Questions about Holocaust." 1997. [Online]. Available: <http://www.wiesenthal.com/resource/36quest1.html>) ด้วยเหตุนี้ มนุษยธรรมจึงจำต้องพ่ายแพ้แก่เสียงส่วนใหญ่ เสียงเรียกรอเพื่อเสรีภาพของชาวยิวที่พอมืออยู่บ้างได้กลายเป็นความเงียบ เนื่องจากความหวาดกลัวอำนาจของพรรคนาซี

นอกจากนี้ ฮิตเลอร์ยังนำแนวคิด **Obermensch (Superman)** ของนิทเชอ (Nietzsche) มาบิดเบือนเพื่อสนับสนุนแนวคิดของคนที่ว่าชนชาติเยอรมันเป็นชนชาติที่สูงส่งที่สุด เนื่องจากคำว่า **Obermensch** ในภาษาเยอรมันแปลว่าเหนือมนุษย์ หนึ่งที่ตามทัศนคติของนิทเชอ คุณลักษณะของมนุษย์ที่จะเป็นเหนือมนุษย์ได้นั้น ไม่ขึ้นกับเชื้อชาติแต่อย่างใด การจะเป็นมนุษย์ที่เหนือมนุษย์ได้นั้นหมายถึงการอยู่เหนือกรอบความต้องการที่ศาสนาได้บัญญัติไว้ให้มนุษย์ดำเนินตาม เนื่องจากนิทเชอไม่เห็นว่าการหาคำตอบหรือเป็นที่พึ่งของมนุษย์ได้อีกต่อไป ดังนั้น มนุษย์ควรมีหลักจริยธรรมที่เป็นของตนเอง ("The Obermensch of Hitler's Germany" 2000. [Online]. Available: <http://www.isrp.org/article3/supern.html>)

การเผยแพร่แนวคิดต่อต้านชาวยิวและเชิดชูชาวเยอรมันนั้นมิได้มีเฉพาะในผู้ใหญ่เท่านั้น แม้แต่ในเด็กเล็กก็มีการปลูกฝังให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างเชื้อชาติในหนังสือหัดอ่านเด็ก ประถมที่จัดพิมพ์โดยรัฐ หนังสือดังกล่าวมีชื่อว่า *Deutsche Justiz (German Justice)*

The Devil is the father of the Jew
When God created the world,
He invented the races :
The Indians, the Negros, the Chinese
And also the wicked creature called the Jew.

วาลเตอร์ บุค (Walter Buch) เจ้าหน้าที่ระดับสูงของพรรคนาซีออกแถลงการณ์ระหว่างแจกหนังสือดังกล่าวนี้ว่าชาวยิวคือตัวอาชญากรจะอยู่ในสถานภาพผู้ล่า แม้แต่จะเป็นผู้นำชาวยิวด้วยกันเองก็ตาม ทั้งยังมีนักสังคมวิทยาของพรรคนาซีออกมาตำหนิว่าชาวยิวนั้นไม่จัดว่าเป็นมนุษย์เสียด้วยซ้ำ เพราะชาวยิวเป็นเพียง *anti-race* ด้วยเหตุนี้ชาวเยอรมันจึงเรียกชาวยิวในบางครั้งว่า *Untermensch* ซึ่งแปลว่าต่ำกว่ามนุษย์ เห็นได้ว่าตรงกันข้ามกับที่พรรคนาซียืมคำว่า *Obermensch* ของนิทเชอมาเรียกชาวเยอรมันอย่างชัดเจน (Goldhagen, 1997: 411)

เมื่อสามารถโฆษณาชวนเชื่อให้ประชาชนเห็นตามที่ฮิตเลอร์ต้องการแล้ว ย่อมไม่เป็นเรื่องยากที่จะปลุกกระดมให้เกิดความเกลียดชังและต่อต้านยิวซึ่งเป็นเชื้อชาติที่ด้อยค่ากว่าและควรถูกทำลาย เพราะชาวยิวไม่ต่างอะไรกับคนบาป รวมทั้งยังเป็นกาฝากที่คอยแย่งอาหารจากชาวเยอรมันด้วยการย่ำเหยียบเหยียบชาวยิวได้ใช้แผ่นดินเยอรมันเป็นที่ทำมาหากินโดยไม่คิดตอบแทนแต่อย่างใด

2.6 การกำจัดชาวยิว

การกำจัดชาวยิวในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เริ่มขึ้นตั้งแต่ฮิตเลอร์ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี โดยค่อยๆ ทวีความรุนแรงขึ้นตามลำดับ ในช่วงแรกนั้น ฮิตเลอร์ยังไม่สามารถกำจัดชาวยิวได้ทันที เพราะต้องสร้างความมั่นคงในฐานะผู้นำให้แก่ตัวเองก่อน โดยการกำจัดผู้ที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองที่แตกต่างออกไป เพื่อนำพรรคเข้าสู่การเป็นพรรคการเมืองเดียวในการบริหารประเทศ ชาวยิวจึงถูกลี้ภัยไปชั่วคราว วันที่ 27 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1933 ได้เกิดไฟไหม้สภาผู้แทนราษฎร ฮิตเลอร์จึงได้โอกาสกล่าวหาพรรคคอมมิวนิสต์และนักการเมืองฝ่ายตรงข้ามว่าอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ดังกล่าว หน่วยกองทัพบก (SA) ของฮิตเลอร์ต้องทำงานอย่างหนักในการจัดการกับศัตรูทางการเมือง ค่ายกักกันจึงเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ. 1933 ที่เมืองดักเคา (Dachau) เพื่อรองรับนักโทษทางการเมืองโดยไฮริช ฮิมเลอร์ (Heinrich Himmler) ซึ่งขณะนั้นเป็นผู้บัญชาการตำรวจสูงสุดที่เมืองมิวนิก อีก 1 ปีต่อมา ฮิมเลอร์ได้เลื่อนขั้นขึ้นเป็น

ผู้บัญชาการตำรวจลับสูงสุด (Geheime Staatspolizei หรือ Gestapo) และในปีค.ศ. 1936 ได้เลื่อนเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งประเทศเยอรมนี เหตุที่ฮิตเลอร์ได้รับการเลื่อนขั้นอย่างรวดเร็ว เพราะเป็นบุคคลสำคัญที่เปรียบเสมือนเครื่องมือฆ่าคนที่มีประสิทธิภาพสูงสุดของฮิตเลอร์ (Robinson, 1974: 80)

การคุกคามชาวยิวเริ่มจากการใช้ความรุนแรงขว้างปาทำลายห้างสรรพสินค้าของชาวยิวและทำร้ายร่างกายโดยหน่วยกองทัพอากาศ (SA) ส่วนในทางราชการ ได้มีการแขวนหรือไล่ชาวยิวออกจากงาน ต่อมา มีการทำร้ายร่างกายและทรัพย์สินของชาวยิวก็เกิดขึ้นอีกเรื่อยๆ โดยชาวยิวที่สนับสนุนฮิตเลอร์วันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 1933 ฟรีดริช อัลเพิร์ต (Friedrich Alpers) หัวหน้าหน่วยเอสเอสและผู้ติดตามได้ทำที่เข้าชมห้างสรรพสินค้า 2 แห่งของชาวยิว ทันทีที่อัลเพิร์ตออกคำสั่ง บรรดาผู้ติดตามก็ได้ทำลายข้าวของและห้างจนเสียหายยับเยิน อัลเพิร์ตได้ออกแถลงการว่าที่ควรทำเช่นนี้ก็เพื่อเป็นการปราบปรามผู้ก่อความไม่สงบซึ่งฝึกฝึลัทธินาซีในเมืองเบรสเลา (Breslau) วันที่ 11 มีนาคม ปีเดียวกันนั้น หน่วยเอสเอสได้เข้ายึดศาลเพื่อเรียกร้องให้ผู้พิพากษาเชื้อสายยิวออกจากตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถจัดการกับเหตุการณ์ดังกล่าวได้ จึงใกล้เคียงให้ยอมรับข้อเสนอของหน่วยเอสเอส ดังนั้นอีก 3 วันต่อมา จำนวนผู้พิพากษาชาวยิวในเมืองเบรสเลาลดลงเหลือเพียง 16 คนและทุกคนต้องมีบัตรพิเศษแสดงต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ห้างร้านของชาวยิวยังคงมีทหารเฝ้าอยู่ตามทางเข้าออก และที่เป็นการทำร้ายจิตใจชาวยิวมากที่สุดคือ การเผาทำลายโรงสวด (Synagogue) ซึ่งเป็นศาสนสถานของศาสนายูดาห์ นอกจากนี้ ยังมีการจับชาวยิวฐานะดีเข้าค่ายกักกันอย่างลับ ๆ เพื่อเรียกเงินค่าไถ่จากญาติ เหตุที่พรรคนาซีสามารถทำร้ายชาวยิวได้ตามอำเภอใจเช่นนี้เป็นเพราะตำรวจมักวางเฉยต่อการปฏิบัติกรคุกคามชาวยิว เนื่องจากไม่เห็นชาวยิวเป็นพลเมืองเหมือนชาวเยอรมันซึ่งควรได้รับการปกป้องจากรัฐ

พรรคนาซีได้เรียกร้องให้มีการปิดพรมแดนประเทศเยอรมนีเพื่อป้องกันไม่ให้ชาวยิวจากยุโรปตะวันออกเดินทางเข้าประเทศได้อีก และยังต้องการให้จับไล่ชาวยิวออกจากการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและรับราชการ นอกจากนี้ ยังสนับสนุนให้อพยพชาวยิวออกนอกประเทศ ในวันที่ 7 เมษายน ค.ศ. 1933 พรรคนาซีได้พยายามผลักดันกฎหมายจำกัดสิทธิในการรับราชการและการรับใช้ประเทศตามหน้าที่พลเมือง และปลดลูกจ้าง ข้าราชการ พนักงานของรัฐที่เป็นชาวยิวออก ในที่สุด ประธานาธิบดีฟอน ฮินเดนบวร์กไม่สามารถทนต่อการกระทำของพรรคนาซีได้ จึงตัดสินใจเดือนให้ฮิตเลอร์ยุติการกดดันชาวยิวซึ่งเป็นทหารผ่านศึกให้ออกจากราชการ ฟอน ฮินเดนบวร์กถือว่าใครก็ตามที่รับใช้ชาติในสมรภูมิและได้รับบาดเจ็บหรือพิการ หรือมีลูกชายตายในสงคราม ควรได้รับการยกเว้นให้อยู่ในตำแหน่งเช่นเดิม เพราะพวกเขามีจิตใจกล้าหาญพอที่จะสละเลือดเนื้อเพื่อประเทศเยอรมนี ดังนั้นพวกเขาจึงมีคุณค่าพอที่จะดำรงตำแหน่งรับใช้ประเทศแม้ของตนต่อไป (Graml, 1988: 91) ฮิตเลอร์จำต้องปฏิบัติตามคำเตือนของ

ประธานาธิบดีชวคราว เนื่องจากประธานาธิบดีเป็นจอมพลที่มีอำนาจเหนือกองทัพและเป็นที่รักใคร่ของประชาชนในฐานะวีรบุรุษสงครามโลกครั้งที่ 1 แต่ถึงอย่างไรฮิตเลอร์ก็ยังสนับสนุนนโยบายที่ว่าบาตรสินค้าและธุรกิจของชาวยิวต่อไปโดยใช้คำขวัญว่า “No Germans are still buying from Jews.” (Robinson, 1974: 6)

ในวันที่ 2 สิงหาคม ค.ศ. 1934 ประธานาธิบดีฟอน ฮินเคนบวร์กก็ได้ถึงแก่สัญกรรม ฮิตเลอร์จึงได้โอกาสออกกฎฎการรวมอำนาจระหว่างนายกรัฐมนตรีและประธานาธิบดีเข้าด้วยกัน และขึ้นเป็นผู้นำ (Fuehrer) อย่างเต็มตัว เมื่อไม่มีผู้คอยทักท้วงฮิตเลอร์ก็ยิ่งเพิ่มความโหดร้ายในการคุกคามชาวยิว โดยยกเรื่องความบริสุทธิ์ของสายเลือดอารยันมาเป็นหัวใจในการเหยียดเผ่าพันธุ์ชาวยิว ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1934 ได้มีการจัดประชุมทางการเมืองที่เมืองนัวร์แบร์ก ใช้ชื่อว่า **Racial Hygiene and Topical of Biological** การจัดการประชุมครั้งนี้มีขึ้นเพื่อชักจูงให้ประชาชนเห็นคล้อยตามว่าเผ่าพันธุ์ชาวยิวเปรียบเสมือนยาพิษที่ไม่สามารถยอมรับให้เข้ามาปะปนในสายเลือดเยอรมันได้ ฮิตเลอร์ใช้การประชุมดังกล่าวเป็นเครื่องมือสนับสนุนให้เห็นว่าควรกีดกันชาวยิวสายเลือดที่เลวและต่ำต้อยออกจากกาเป็นพลเมือง เริ่มจากการห้ามมิให้ชาวยิวมีส่วนเกี่ยวข้องกับกองทัพ ไม่ว่าจะเป็นการรับราชการหรือการเกณฑ์ทหาร หน่วยเอสเอสของฮิตเลอร์ได้ออกมาเคลื่อนไหวเพื่อสนับสนุนแนวคิดดังกล่าวในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1935 ภายใต้อำนาจที่ชื่อว่า “No room for the Jews in the Army.” เนื่องจากเห็นว่าชาวยิวไม่สมควรได้รับเกียรติอันสูงสุด นั่นคือการปกป้องประเทศ และที่สำคัญที่สุด ชาวยิวก็อันตรายเกินกว่าจะไว้วางใจได้ ชาวยิวเป็นคนนอกสังคมที่ไม่มีสิทธิเกี่ยวข้องกับความเป็นชาติเยอรมัน ด้วยเหตุนี้วันที่ 12 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1935 หน่วยเกสตาโปได้ประกาศห้ามชาวยิวแวนรงชาติเยอรมันโดยเด็ดขาด นอกจากนี้ ยังมีกระแสเรียกร้องให้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการปกป้องความบริสุทธิ์ของเผ่าพันธุ์อารยันที่เป็นรูปธรรมเพื่อบังคับใช้ทั่วประเทศ เหตุการณ์ที่โหดร้ายกันมากที่สุดเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวในครั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อ ดร. ควร์ท พลิชเคอ (Kurt Plischke) ออกมาแสดงความเห็นว่าควรออกบทลงโทษอารยันที่ร่วมประเวณีกับชาวยิว โดยให้จำคุก สูญเสียสิทธิแห่งความเป็นพลเมือง และยึดทรัพย์ มีการโฆษณาชวนเชื่ออย่างกว้างขวางแม้แต่ในหนังสือเด็กให้หญิงชาวเยอรมันพึงระลึกไว้เสมอว่าตนมีเกียรติ และการร่วมประเวณีกับชาวยิวนั้นเป็นการทำลายเกียรติมิใช่แต่ของตัวเองเท่านั้น ยังเป็นการทำลายเกียรติแห่งเผ่าพันธุ์อารยัน การแต่งงานและการร่วมประเวณีระหว่างชาวยิวและอารยันจะต้องถูกลงโทษ หรือแม้แต่ชาวเยอรมันเพียงแค่ว่าเข้าไปในบ้านของชาวยิวสองต่อสองแล้วถอดเสื้อโค้ทก็ถือว่าเป็นสิ่งไม่สมควรอย่างยิ่ง การเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการรักษาความบริสุทธิ์ของสายเลือดอารยันและเหยียดหยามเผ่าพันธุ์ชาวยิวนี้ ถูกกลาจนกลายเป็นความขุ่นเคืองของมหาชน ชาวเยอรมันรู้สึกว่าการที่หญิงชาวเยอรมันมีความสัมพันธ์ทางเพศกับชาวยิวนั้นถือเป็นเรื่องน่าละอายอย่างยิ่ง และการกระทำดังกล่าวเทียบเท่ากับ

การประกอบอาชญากรรม (Graml, 1988: 114-124) สันนิษฐานได้ว่ากฎหมายห้ามการร่วมประเวณีระหว่างชาวเยอรมันและชาวยิวน่าจะมีพื้นฐานมาจากหนังสือ ไมน์ คัมพ์ฟ์ ซึ่งกล่าวไว้เกี่ยวกับการผสมข้ามเผ่าพันธุ์ระหว่างชาวยิวและอารยันโดยสังเขปว่า บันทึกลงประวัติศาสตร์จารึกข้อพิศวงนับไม่ถ้วนเกี่ยวกับผลเสียอันน่าหวาดหวั่นของการผสมระหว่างสายเลือดอารยันกับสายพันธุ์ที่ด้อยต่ำกว่า ซึ่งผลก็คือจุดจบของเผ่าพันธุ์ที่สูงกว่าตามทฤษฎีของคาร์วิน เช่นชาวแกร์มันนิคในอเมริกากลางและได้ได้แต่งงานกับคนพื้นเมืองทำให้ความเข้มข้นของสายเลือดอารยันถูกกลืน ในขณะที่พวกแกร์มันนิคในทวีปอเมริกาเหนือยังคงรักษาความบริสุทธิ์ของสายเลือดจึงได้กลายเป็นเจ้าของทวีป การผสมข้ามเผ่าพันธุ์เป็นบาป เพราะเป็นการฝืนพระประสงค์ของพระเจ้าและกฎธรรมชาติซึ่งแม้แต่สัตว์ก็จะไม่ฝืนกฎธรรมชาตินี้โดยการผสมข้ามพันธุ์ เห็นได้ว่าห้ามผสมกับห่านและสุนัขป่าผสมกับสุนัขป่าเท่านั้น ห่านจะไม่ผสมกับเป็ดในขณะที่สุนัขป่าไม่ผสมกับสุนัขบ้านทั้งที่คล้ายคลึงกัน (Hitler, 1925: 392)

เมื่อฮิตเลอร์เห็นว่ากระแสเรียกร้องกฎหมายปกป้องเผ่าพันธุ์ชาวยิวได้ดำเนินถึงจุดสูงสุดมาแล้ว ก็ได้มอบหมายให้รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยร่างกฎหมายใหม่เพื่อบัญญัติคุณสมบัติของการเป็นพลเมืองของรัฐ ซึ่งถือเป็นการกีดกันชาวยิวออกจากการเป็นพลเมืองตามกฎหมาย ตลอดจนจนบทลงโทษผู้ที่ละเมิดซึ่งถือเป็นอาชญากรผู้ทรยศต่อเผ่าพันธุ์ ฮิตเลอร์อ้างว่าการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว เพราะแม้แต่เธอเองก็ยังเคยปรารถนาว่ารัฐสักหนักใจที่ในอนาคตกฎหมายจะไม่แบ่งแยกชาวยิวและชาวคริสต์อีกต่อไป (429) นอกจากนี้ ยังมีการร่างคำจำกัดความของคำว่าชาวยิวซึ่งก็ยังหาข้อยุติอันน่าพึงพอใจไม่ได้

คืนวันที่ 15 กันยายน ค.ศ. 1935 รัฐบาลได้ประกาศใช้กฎหมายนัวร์แบร์ก (Nuremberg Laws) ซึ่งประกอบด้วยกฎหมาย 2 ฉบับคือกฎหมายสิทธิการเป็นพลเมือง (Reich Citizenship Law) และกฎหมายการรักษาความบริสุทธิ์ของสายเลือด (Blood Protection Law) โดยให้ค่านิยามของการเป็นพลเมืองว่าต้องเป็นผู้สืบสายเลือดเยอรมันเท่านั้น และได้จำกัดสถานภาพของชาวยิวไว้อย่างกำกวมว่าเป็นสถานภาพที่ด้อยกว่า จุดมุ่งหมายของกฎหมายฉบับนี้ก็เพื่อกันชาวยิวออกจากสังคมเยอรมัน ฮิตเลอร์ปกป้องกฎหมายรักษาความบริสุทธิ์แห่งสายเลือดเยอรมันนี้โดยให้เหตุผลว่าสำคัญอย่างยิ่งเพื่อรักษาความเป็นชาติและเพื่อประโยชน์สำหรับประชาชนชาวเยอรมัน โดยแท้ กฎหมายดังกล่าวถือว่าการแต่งงานหรือการร่วมประเวณีระหว่างชาวยิวและชาวเยอรมันเป็นอาชญากรรม และห้ามการว่าจ้างหญิงชาวเยอรมันหรือสายเลือดที่ใกล้เคียงเป็นคนรับใช้ของชาวยิวเป็นอันขาด นอกจากนี้ ยังห้ามชาวยิวแวนชชาติเยอรมันโดยมีหน่วยเกศตาไปเป็นผู้ตรวจสอบ สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมายจะต้องได้รับโทษจำคุกไม่ว่าผู้ฝ่าฝืนจะเป็นชาวยิวหรืออารยันก็ตาม ฮิตเลอร์ได้ประกาศใช้กฎหมายนัวร์แบร์กในช่วงที่ประเทศเยอรมนีเป็นเจ้าภาพจัดกีฬาโอลิมปิกฤดูหนาวและฤดูร้อนที่กรุงเบอร์ลินวันที่ 6 กุมภาพันธ์ และวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1936 เพื่อเอาใจผู้สนับสนุนนโยบายต่อต้านชาวยิวโดยใช้โอกาสสำคัญนี้ และเพื่อให้นานาชาติ

เห็นว่า การออกกฎหมายรักษาความบริสุทธิ์แห่งสายเลือดซึ่งแบ่งแยกชาวยิวและชาวอารยันอย่างชัดเจน สามารถยุติปัญหาการใช้ความรุนแรงต่อต้านชาวยิวได้ เพราะอย่างน้อยการลงโทษตามกฎหมายย่อมแลดูยุติธรรมและรุนแรงน้อยกว่าให้ประชาชนใช้กำลังเข้าตัดสินปัญหาระหว่างเผ่าพันธุ์เอง

กฎหมายฉบับดังกล่าวได้ให้คำจำกัดความของคำว่าชาวยิวไว้ว่า ใครก็ตามที่มีปู่ย่าตายาย 3 คนขึ้นไปเป็นชาวยิว หรือใครก็ตามที่มีปู่ย่าตายาย 2 คนอาศัยอยู่ในชุมชนชาวยิวตั้งแต่วันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ. 1965 หรือใครก็ตามที่แต่งงานกับชาวยิว หรือเป็นลูกที่ถูกต้องตามกฎหมายหรือลูกนอกสมรสก็ตามของพ่อหรือแม่ชาวยิว สำหรับลูกครั้งนั้นมีการแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ 1. มีปู่ย่าตายาย 2 คนเป็นชาวยิว 2. มีปู่ย่าตายาย 1 คนเป็นชาวยิว ถือว่าลูกครั้งประเภทหลังนี้มีเชื้อสายเยอรมันมากกว่า ลูกครั้งจะไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นสมาชิกพรรคนาซีหรือองค์กรทางการเมืองใด ๆ ก็ตามเช่น หน่วยเอสเอ หรือเอสเอส ฯลฯ แต่ยังคงรับราชการทหารได้แต่ไม่สามารถเลื่อนชั้นยศ นอกจากนี้ยังถูกห้ามมิให้ประกอบอาชีพบางอาชีพ ทั้งยังไม่มีหน้าที่พลเมือง (civil service) พรรคนาซีมีแผนที่จะทำหมันลูกครั้ง แต่แผนการดังกล่าวไม่เคยนำมาปฏิบัติจริงระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ลูกครั้งประเภทแรกถูกส่งตัวเข้าค่ายกักกันและสังหารเช่นชาวยิวทั่วไป เพราะถือว่ามีสายเลือดชาวยิวมากกว่าอารยัน แต่อย่างไรก็ตาม สถานภาพของชาวยิวหรือเยอรมันนั้นฮิตเลอร์เป็นผู้มีอำนาจชี้ขาดตามกรณีเป็นราย ๆ ไป

วันที่ 14 พฤศจิกายน ค.ศ. 1933 รัฐได้ใช้อำนาจกฎหมายสิทธิแห่งการเป็นพลเมืองออกประกาศปลดข้าราชการทหารชาวยิวซึ่งจอมพลฟอน อินเดนบวร์กเคยปกป้องออกจากกองทัพ ตามด้วยข้าราชการพลเรือนทั้งหมดตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม ปีเดียวกันนั้นโดยจ่ายค่าชดเชยให้เห็นได้ว่ากฎหมายนิวเรมแบร์กมีผลต่อการประกอบอาชีพของชาวยิวอย่างมาก ต่อมาไม่นานชาวยิวถูกห้ามไม่ให้เป็นทนายความ ยกเว้นทำคดีให้ชาวยิวด้วยกันและต้องเรียกตัวเองว่าผู้ให้คำปรึกษา (consultant) มิใช่ทนายความอีกต่อไป ห้ามทำหน้าที่แพทย์ ทันตแพทย์และบุคลากรด้านสาธารณสุขตามโรงพยาบาลหรือคลินิกส่วนตัว ยกเว้นรักษาให้ชาวยิวด้วยกันเท่านั้น ห้ามเป็นผู้จำหน่ายดวงตราไปรษณียากร ห้ามทำหน้าที่ตรวจสอบคุณภาพเนื้อสัตว์ ภัตตาคารชาวยิวถูกบังคับให้ขายกิจการต่อแก่ชาวเยอรมันหรือผู้มีสายเลือดอารยัน ห้ามเปิดภัตตาคารหรือสถานบริการใด ๆ ห้ามเป็นผู้ตรวจสอบบัญชีหรือทำหน้าที่ผู้ช่วย ห้ามเป็นนักโภชนาการหรือทำหน้าที่ผู้ช่วย ห้ามเป็นผู้สำรวจที่ดิน ห้ามประกอบการประมูล ห้ามครูชาวยิวสอนเด็กชาวเยอรมันเป็นการส่วนตัว และห้ามประกอบอาชีพเกี่ยวกับกิจการสื่อสารมวลชน นอกจากกฎหมายดังกล่าวจะจำกัดสิทธิในการประกอบอาชีพแล้ว ยังได้ลิดรอนสิทธิทางการศึกษาของชาวยิว ตั้งแต่วันที่ 5 พฤษภาคม ค.ศ. 1934 ชาวยิวไม่มีสิทธิศึกษาต่อในคณะแพทย์และทันตแพทย์โดยเด็ดขาด ต่อมาในวันที่ 22 กรกฎาคม ได้มีการห้ามมิให้ชาวยิวศึกษาต่อในคณะนิติศาสตร์ และในวันที่ 8

ธันวาคม ชาวยิวก็หมดสิทธิสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในคณะเภสัชศาสตร์ อีก 3 ปีต่อมาชาวยิวไม่ได้รับสิทธิให้ศึกษาในระดับปริญญาเอกและห้ามให้ปริญญาเอกแก่ชาวยิวไม่ว่าในกรณีใด

ความสัมพันธ์ระหว่างชาวยิวและชาวเยอรมันเกิดขึ้นน้อยมากเพราะการออกกฎหมายแบ่งแยกระหว่างเชื้อชาติอย่างชัดเจน แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีการลักลอบร่วมประเวณีกันระหว่างชาวยิวและเยอรมันจำนวนไม่น้อยตลอดช่วงปีค.ศ. 1935 - 1940 และยังเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ถือว่าความผิดดังกล่าวเป็นคดีอาญาต้องขึ้นศาล เมื่อมีการไต่สวน ผู้กระทำผิดจะให้เหตุผลว่าเป็นความตื่นเต้นที่ได้ฝ่าฝืนกฎหมาย ดังนั้น ในวันที่ 5 กันยายน ค.ศ. 1938 ศาลสูงสุดจึงมีประกาศว่า "หากชายได้ติดตามหญิงชาวยิวเข้าไปในห้องของหญิงนั้น" ให้ถือว่าเป็นการกระทำผิดกฎหมายแล้ว ในทางกลับกันหากสตรีอารยันทำเช่นนี้ก็จะถูกดำเนินคดีและส่งตัวเข้าค่ายกักกันเช่นกัน จากการบังคับใช้กฎหมายนี้เริ่มแบกร้อย่างจริงจังจึงมีผลให้ชาวยิวถูกโดดเดี่ยวออกจากสังคม และเป็นการปูทางสู่การกำจัดชาวยิวให้สิ้นไปจากประเทศเยอรมันซึ่งฮิตเลอร์และผู้สนับสนุนต่างเห็นว่าเป็นการทำความสะดวกประเทศ ("The Nuremberg Laws on Citizenship and Race." 1997. [Online]. Available: <http://www.Mtsu.cd/%7Ebaustin/nurmlaw2.html>)

2. 6.1 การยึดทรัพย์ชาวยิว

เมื่อชาวยิวสิ้นสถานภาพการเป็นพลเมืองแล้วนโยบายขั้นต่อไปที่รัฐบาลดำเนินการก็คือการทำลายชาวยิวโดยกีดกันชาวยิวออกจากระบบเศรษฐกิจ เริ่มด้วยการคิดสัญลักษณ์ไว้ตามสถานประกอบธุรกิจของชาวยิว นอกจากนี้ ยังมีแผนเก็บภาษีชาวยิวด้วยอัตราที่สูงกว่าอารยัน และยึดทรัพย์เพื่อนำไปใช้ฟื้นฟูเศรษฐกิจที่ตกต่ำในช่วงภาวะเงินเฟ้อ ช้างหาและสังหาริมทรัพย์นับไม่ถ้วนของชาวยิว อาทิ อาคารพาณิชย์ บ้าน ที่ดินและของมีค่าถูกยึดเข้าเป็นของรัฐ ธุรกิจการค้าถูกถ่ายโอนให้เป็นของอารยัน ปีค.ศ. 1936 รัฐบาลประกาศให้ชาวยิวที่ครอบครองทรัพย์สินมูลค่าตั้งแต่ 5,000 มาร์คขึ้นไปต้องมอบร้อยละ 20 ของทรัพย์สินนั้นแก่รัฐภายในเวลาที่กำหนด และเพิ่มเป็นร้อยละ 25 ภายใน 3 ปีต่อมา การยึดทรัพย์ในครั้งนี้ทำรายได้ให้รัฐถึง 112,700,000 มาร์ค (Graml, 1988: 142)

ด้วยแรงผลักดันทางการเมืองและความโลก การขจัดชาวยิวออกจากระบบเศรษฐกิจประสบความสำเร็จอย่างงดงาม ในเดือนมกราคม ปีค.ศ. 1933 มีกิจการของชาวยิวอยู่ประมาณ 100,000 รายอันได้แก่ คลังสินค้า ธนาคาร โรงงานอุตสาหกรรม สถานพยาบาล และธุรกิจอื่นๆ อีกมากมาย 3 ปีต่อมา ตัวเลขดังกล่าวลดลงเหลือเพียง 39,532 ราย กว่าร้อยละ 60 ของกิจการทั้งหมดถูกยึดเข้ารัฐหรือเปลี่ยนมือไปเป็นของชาวอารยัน สถานภาพทางเศรษฐกิจของชาวยิวอยู่ในขั้นย่ำแย่ ในปีค.ศ. 1938 ชาวยิวประมาณ 60,000 คนตกงาน เพราะไม่สามารถประกอบธุรกิจได้อีกต่อไป ทนายความ นายแพทย์ นักธุรกิจ พนักงานบริษัทชาวยิวจำเป็นต้องหาเลี้ยงชีพด้วย

การเป็นพ่อค้าเร่ เนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจที่บีบคั้น คุณภาพชีวิตของชาวยิวซึ่งเดิมมีการศึกษา และฐานะดีกลับตกต่ำเลวร้ายเสียยิ่งกว่าคนจนในสลัม ชาวยิวจำนวนมากไม่สามารถทนต่อแรงกดดันดังกล่าวได้จึงอพยพไปยังประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ออสเตรีย เนเธอร์แลนด์ เดนมาร์ก แต่ก็ไม่ได้รับการต้อนรับจากประเทศเหล่านี้ การอนุญาตให้ลี้ภัยเข้าประเทศถือว่าเป็นเรื่องยาก และต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก ชาวยิวที่ร่ำรวยเท่านั้นจึงมีโอกาสลี้ภัย ช่วงปีค.ศ. 1933 - 1939 มีชาวยิวในประเทศเยอรมนีและออสเตรียเดินทางออกนอกประเทศราว 355,278 คน ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ชาวยิวในโปแลนด์กว่า 80,860 คนอพยพหนีตายไปยังประเทศปาเลสไตน์ และชาวยิวทั่วยุโรปประมาณ 51,747 คนได้ลี้ภัยไปอยู่ในอาร์เจนตินา บราซิล อุรุกวัย และเชียงใหม่ในประเทศจีน เนื่องจากเป็นดินแดนเพียงไม่กี่แห่งที่ยอมให้ชาวยิวเข้าไปลี้ภัยโดยไม่ต้องมีวีซ่า ด้วยเหตุนี้จึงมีชาวยิวจากประเทศเยอรมันถึง 20,000 คนอพยพเข้าไปอยู่ในประเทศเหล่านี้ องค์กรจำนวนมากจัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือการอพยพของชาวยิว ส่วนใหญ่เน้นการส่งชาวยิวกลับประเทศปาเลสไตน์ มีการทำสัญญาระหว่างองค์กรช่วยอพยพชาวยิวกับรัฐบาลเยอรมันว่าด้วยการส่งชาวยิวกลับประเทศแลกเปลี่ยนกับการนำสินค้าเยอรมันเข้าไปยังประเทศปาเลสไตน์ แต่องค์กรเหล่านี้ไม่สามารถช่วยเหลือชาวยิวได้มากนัก เนื่องจากไม่มีอำนาจทางการเมือง

วันที่ 6 กรกฎาคม ค.ศ. 1938 รัฐบาลเยอรมันได้ปิดตายทางรอดด้านเศรษฐกิจของชาวยิว ด้วยการประกาศ **"Trading Regulations Amendment Act"** มีข้อห้ามสำหรับชาวยิวดังต่อไปนี้

1. ทำหน้าที่รักษาความปลอดภัย
2. จัดหาข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของบุคคล หรือสภาพทางการเงินของบุคคลใดเพื่อจุดประสงค์ทางเศรษฐกิจ
3. ครอบครองที่ดิน
4. ประกอบธุรกิจให้เช่าที่พักหรือจัดการซื้อขายสังหาและอสังหาริมทรัพย์
5. ประกอบธุรกิจการจัดหา
6. ประกอบธุรกิจการท่องเที่ยว

และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือห้ามชาวยิวเป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้าหรือพ่อค้าเร่อันเป็นอาชีพสุดท้ายของชาวยิว ตามมาด้วยกฎหมายใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินชาวยิว ซึ่งประกาศใช้ในวันที่ 3 พฤษภาคม กฎหมายดังกล่าวบังคับให้ชาวยิวโอนธุรกิจและที่ดินที่ยังคงเหลืออยู่ให้แก่ชาวอารยัน รวมทั้งให้ธนาคารปิดบัญชีของชาวยิว รัฐมนตรีประจำกระทรวงการคลังเท่านั้นที่มีสิทธิอนุญาตให้ใช้เงินในบัญชีที่ถูกสั่งปิดนั้นได้ นอกจากนี้ยังห้ามชาวยิวครอบครองวัตถุมีค่าโดยเสรี เช่น อัญมณี เครื่องเพชรทอง งานศิลปะ ซึ่งชาวยิวต้องนำไปขายให้กับสถานรับซื้อของรัฐเท่านั้น อีก 1 ปีต่อมารัฐได้สั่งให้ชาวยิวส่งมอบวัตถุมีค่าทั้งหมดยกเว้นแหวนแต่งงานให้แก่สถานรับซื้อของรัฐภายในเวลา 2 สัปดาห์ต่อมา เมื่อกำจัดชาวยิวออกจากระบบเศรษฐกิจแล้ว นโยบายต่อมาที่รัฐดำเนินการคือ กีดกันชาวยิวออกจากวัฒนธรรมเยอรมัน วันที่ 12 พฤศจิกายน รัฐได้ออกกฎหมายห้ามชาวยิวเข้าโรงมหรสพทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นโรงภาพยนตร์ โรงละคร งานแสดงนิทรรศการ หอศิลป์ บาร์ โรงละครสัตว์ การแสดงนาฏกรรม และการแสดงทางวัฒนธรรมอื่นๆ อีกนัยหนึ่งคือ ห้ามชาวยิวปรากฏตัวในสถานที่สาธารณะนั่นเอง เจ้าหน้าที่ชาวเยอรมันได้รับคำสั่งให้กวัดขັນไม่ให้ชาวยิวฝ่าฝืนกฎหมายดังกล่าว นอกจากนี้

จำกัดสถานที่ที่ชาวยิวสามารถเข้าออกแล้ว ยังมีการจำกัดแหล่งที่อยู่ของชาวยิว ทำให้เกิดเป็น
 เกิดโคโยย ๆ ขึ้นมากมาย ชาวยิวได้ถูกประกาศให้อยู่ภายใต้กฎอัยการศึกมีชื่อเรียกว่า
 “Judenbahn” ซึ่งห้ามออกจากบ้านหลังเวลาที่กำหนด ชาวยิวที่ปลดเกษียณถูกลดค่านาญ
 ในขณะที่นักเรียนชาวยิวถูกไล่ออกจากโรงเรียนและมหาวิทยาลัยของเยอรมัน และไม่ได้รับ
 อนุญาตให้กลับเข้าเรียนอีก ห้ามชาวยิวมีเครื่องมือสื่อสาร เช่น นกพิราบสื่อสารหรือวิทยุ
 เพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ ห้ามครอบครองยานพาหนะแม้กระทั่งรถจักรยาน ห้ามโดยสาร
 รถโดยสารสาธารณะทุกประเภท ห้ามใช้ลานเล่นกีฬา โรงยิม สระว่ายน้ำสาธารณะ ห้ามเข้า
 สถานที่ราชการ ห้ามรับการตรวจรักษาในโรงพยาบาลของรัฐ ห้ามรับประทานอาหารใน
 ภัตตาคาร ห้ามโดยสารรถยนต์สาธารณะ และต้องคิดค่าเหยียดหยามขึ้นเสมอ ๆ ฯลฯ

ณ กรุงปารีส เวลา 9.30 น. ของวันที่ 7 พฤศจิกายน ค.ศ. 1938 ทูตเยอรมันประจำฝรั่งเศส
 ได้ถูกนายแฮร์เชล กรีนน์พาน (Herchel Gruennpan) ชายชาวยิวยิงเสียชีวิตในสถานทูตอย่าง
 อุกอาจ หลังถูกตำรวจจับกุม กรีนน์พานได้สารภาพว่าที่ต้องทำเช่นนี้เพราะความคับแค้นใจที่คน
 เองต้องลี้ภัยจากประเทศเยอรมนีมาอยู่ฝรั่งเศส ครอบครัวต้องแตกแยกไปคนละทิศละทาง การ
 กระทำของกรีนน์พานยิ่งกลายเป็นการเร่งให้เกิดการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวกว่า 400,000 คนที่เหลือ
 ในประเทศเยอรมนี พรรคนาซีออกมาตอบโต้เหตุการณ์ดังกล่าวด้วยการเขียนบทความลงหนังสือ
 พิมพ์ *Voelkischer Beobachter* ซึ่งเป็นกระบอกเสียงของพรรคว่าการลั่นกระสุนสังหารในสถาน
 ทูตเยอรมันในฝรั่งเศสครั้งนี้จะนำไปสู่การตัดสินใจที่เด็ดขาดเกี่ยวกับปัญหาชาวยิว

“...The shot fired in the German embassy in Paris ...will mean the
 beginning of a new attitude to Jewish question in Germany.”

(Graml, 1988: 88)

การเสนอข่าวการลอบสังหารและบทความดังกล่าวนำมาซึ่งความโกรธแค้นของชาว
 เยอรมัน จึงยิ่งทำให้การกวาดล้างชาวยิวด้วยความรุนแรงทำได้ง่ายขึ้น เช้าครู่ของวันที่ 10
 พฤศจิกายน โรงสวดและร้านค้าของชาวยิวถูกขว้างปาทำลายภายในเวลาเพียงข้ามคืนและไร้ร่อง
 รอยผู้กระทำผิด เหตุการณ์รุนแรงนี้รู้จักกันในนาม **Night of Broken Glass (Kristalnacht)**
 เป็นที่น่าสังเกตว่าการวางเพลิงจะเกิดเฉพาะกับสถานประกอบการค้า บ้านเรือน และโรงสวดที่
 มิได้อยู่ใกล้บ้านเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างของประชาชนชาวเยอรมันหรือสถานที่ราชการ ที่เป็นเช่นนี้
 เพราะหัวหน้าหน่วยเอสเอสเป็นผู้ควบคุมเหตุการณ์ดังกล่าวอยู่อย่างลับๆ จากเหตุการณ์ดังกล่าว
 ชาวยิวเสียชีวิต 36 คนบาดเจ็บสาหัสอีก 36 คน ในจำนวนนี้รวมผู้หญิงและเด็กที่ถูกทุบตีจนเสียชีวิต
 ร้านค้าอย่างน้อย 7,500 ร้าน โรงสวด 194 โรง และที่พักอาศัย 171 หลังคาเรือนของชาวยิว
 ถูกลอบวางเพลิง มีผู้เกี่ยวข้องกับเหตุวินาศภัยดังกล่าวถูกจับกุม 117 คน ในขณะที่ชาวยิว
 กว่า 20,000 คน ถูกกักตัวไว้เป็นพยานและกว่าครึ่งหนึ่งถูกส่งตัวเข้าค่ายกักกันในบุนเดินวาลท์

ส่วนผู้มีส่วนก่อวินาศกรรมถูกดำเนินคดีและในกรณีที่ประกอบอาชญากรรมรุนแรงอาทิ ช่มจีน จิงทรัพย์ ฆาตกรรมก็จะถูกลงโทษให้หมดสถานภาพสมาชิกพรรคนาซี 5 เดือน แต่ต่อมาก็ได้ รับการอภัยโทษจากผู้นำประเทศ

ช่วง **Night of Broken Glass** นี้เองนำมาซึ่งแผนการสังหารหมู่ชาวยิวอย่างเป็นทางการ เนื่องจากรัฐบาลได้สังเกตดูท่าทีของประชาชนที่มีต่อเหตุการณ์ดังกล่าว พบว่าชาวเยอรมันส่วนใหญ่มิได้แสดงท่าทีต่อต้านการใช้ความรุนแรงเพื่อคุกคามชาวยิวแต่อย่างใด ดังนั้นในการประชุม ชื่อว่า “วันเซ” (Wansee) ณ กรุงเบอร์ลิน เมื่อวันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 1942 รัฐบาลได้เห็นชอบ ให้มีการกำจัดชาวยิวทั่วยุโรปอย่างถาวร เรกอนโคนแบมเต็มรูปแบบ เนื่องจากเห็นว่าชาวยิวในประเทศต่างๆ ซึ่งเยอรมนียึดครองได้มีจำนวนมาก เรียกแผนการกำจัดยิวดังกล่าวว่า **Final Solution (Endloesung)** ซึ่งเป็นรหัสลับเพื่อมิให้ชาวยิวรู้ตัว แผนการดังกล่าวใช้จริงเมื่อกองทัพเยอรมันบุกยึดประเทศรัสเซีย เมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1941 ได้มีการสังหารหมู่ชาวยิว ณ ช่องเขา Babi Yar ใกล้เมืองเคียฟ (Kiev) อันเป็นการเริ่มการล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวอย่างเต็มรูปแบบ มีชาวยิวเสียชีวิตจากเหตุการณ์ดังกล่าวถึง 33,000 คน (1-29)

การกำจัดชาวยิวให้หมดไปจากทวีปยุโรปได้เริ่มขึ้นอย่างเปิดเผยในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ขึ้นแรกรัฐบาลได้สั่งอพยพชาวยิวที่กระจัดกระจายอยู่ตามชนบทให้เข้ามารวมกัน ณ เกิดโตที่รัฐจัดหาไว้ให้ เพื่ออำนวยความสะดวกเรียกเกณฑ์ชาวยิวเข้าค่ายกักกัน เกิดเกิดโตขึ้นหลายแห่งโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศโปแลนด์ เช่นที่เมืองลอดซ์ (Lodz) เซลโม (Chelmo) เบเลเซค (Belzec) ซอบิบอร์ (Sobibor) ฯลฯ ภายในเกิดโตเปรียบเหมือนเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่งซึ่งถูกตัดขาดจากภายนอก มีสภาชาวยิวปกครองตัวเองเรียกว่า “ยูเด็นราท” (Judenrat) นอกจากหน้าที่ปกครองแล้ว สภาชาวยิวยังมีหน้าที่สำคัญคือ หาที่พักอาศัยให้สมาชิกในเกิดโต และอำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ เท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้ยังมีตำรวจรักษาความปลอดภัยซึ่งก็เป็นชาวยิวเช่นกัน สภาพความเป็นอยู่ในเกิดโตนั้นแออัด ห้องหนึ่งอาจมีคนอยู่ 5 – 7 คน บ้านขนาดเล็ก 1 หลังจะแบ่งให้ 3 – 4 ครอบครัวอยู่ด้วยกัน ด้านอาหารการกินก็ฝืดเคืองแร้นแค้น ชาวยิวที่อยู่ในเกิดโตได้รับการปันส่วนอาหารเป็นข้าวสาลีและผัก ในปริมาณเพียงน้อยนิด ส่วนสินค้าเครื่องอุปโภคบริโภคในตลาดมืดก็มีราคาสูงลิบลิ่ว ต่อมา ชาวยิวเหล่านี้ถูกจัดส่งไปอยู่ตามค่ายกักกันต่างๆ ส่วนใหญ่อยู่ในประเทศโปแลนด์ ซึ่งขณะนั้นได้กลายเป็นศูนย์กลางการล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวและชาวโปแลนด์ต่อต้านพรรคนาซี ผู้เคราะห์ร้ายซึ่งถูกส่งตัวเข้าค่ายกักกันได้แก่ ผู้ที่ฝ่าฝืนลอบฟังวิทยุสถานีต่างประเทศ ผู้สร้างข่าวลือทำให้เกิดความไม่สงบภายในประเทศ กลุ่มพยานยะโฮวา (Jehovah's Witness หรือ Bibelforscher) เนื่องจากชาวคริสต์กลุ่มนี้ไม่สามารถปฏิบัติตนเข้ารับใช้กองทัพได้ และพวกกรังร่วมเพศ ค่ายกักกันขนาดเล็กถูกปิดลงหรือรวมกันเพื่อขยายค่ายให้ใหญ่ขึ้นโดยมีการขนย้ายนักโทษไปค่ายใหญ่ เช่น ที่ดักเคา (Dachau) ซัคเซินเฮาเซิน

(Sachsenhausen) และบุคเคินวาลด์ หลังเหตุการณ์ **Night of Broken Glass** มีชาวยิวจำนวน 35,000 คนถูกจับกุมเข้าค่ายกักกัน ทำให้จำนวนผู้ถูกกักกันจากเดิม 24,000 คนเพิ่มเป็น 60,000 คน จำนวนชาวยิวผู้ถูกจับกุมเข้าค่ายกักกันด้วยความผิดเพียงเล็กน้อยเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้เกิดปัญหาความแออัดในค่ายกักกัน แต่หากชาวยิวคนใดสามารถพิสูจน์ได้ว่าตนสามารถเดินทางออกนอกประเทศได้โดยจ่ายค่าไถ่ตัวและยอมทิ้งทรัพย์สินที่มีอยู่ทั้งหมดให้เป็นของรัฐ จะได้รับใบอนุญาตให้เดินทางออกนอกประเทศ ด้วยเหตุนี้ จำนวนชาวยิวในค่ายกักกันจึงลดลงบ้าง ไม่นานรัฐบาลก็ยกเลิกการไถ่ตัวชาวยิว เนื่องจากสภาพความตึงเครียดของเศรษฐกิจอันส่งผลมาจากการทำสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้ประเทศเยอรมนีต้องการแรงงานทาสในการผลิตยุทโธปกรณ์ ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1942 จำนวนผู้ถูกกักกันเพิ่มขึ้นจาก 25,000 คนเป็น 100,000 คน และพุ่งขึ้นเป็น 1,000,000 คนในค.ศ.1944 ส่วนใหญ่เป็นชาวยิวสัญชาติอื่นมีชาวยิวสัญชาติเยอรมันอยู่เพียงร้อยละ 10 เท่านั้น

ช่วงปลายปีค.ศ.1939 ได้มีการสร้างค่ายกักกันชาวยิวเพิ่มขึ้นอีกกว่า 100 แห่ง ค่ายกักกันที่ขึ้นชื่อเรื่องความโหดร้ายจนเป็นที่รู้จักกันดีได้แก่ เออชวิทซ์ (Auschwitz) กุซเซน (Gusen) โกรส โรเซ็น (Gros Rosen) แบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ได้แก่ ค่ายกักกันเชลยศึก (Internment Camp) ค่ายแลกเปลี่ยน (Exchange Camp) ค่ายกรรมกร (Labour Camp) ค่ายเพื่อการส่งต่อ (Transit Camp) อันเป็นส่วนหนึ่งของแผน **“Transfer and Resettlement”** ซึ่งมีจุดประสงค์เพิ่มพื้นที่ให้ประชาชนชาวเยอรมัน (Lebensraum) โดยโยกย้ายประชาชนเชื้อชาติอื่น ๆ ออกจากพื้นที่ที่รัฐต้องการ ในปีค.ศ. 1944 มีการสร้างค่ายพิเศษเพื่อชาวยิวสัญชาติอังกาเรียน (“Ghetto.” 1997. [Online]. Available: <http://www.mtsu.edu/~baustin/ghetto.html:1-6>) จุดประสงค์สำคัญที่สุดของการสร้างค่ายกักกันก็คือการล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวอย่างเป็นระบบ สะดวก สะอาด ไร้ร่องรอย ประหยัด และเชื่อว่าเป็นวิธีที่ทารุณน้อยที่สุด เนื่องจากเมื่อครั้งกองทัพเยอรมันบุกเข้าประเทศรัสเซีย หน่วยสังหารของเยอรมันได้สังหารพลเรือนกว่า 1,000,000 คน การสังหารครั้งดังกล่าวเกิดขึ้นอย่างเปิดเผย นำศพคตของ บ่อยครั้งที่หน่วยสังหารเอสเอสประกอบภารกิจสังหารหมู่ชาวยิวในที่สาธารณะหรือป่าโปร่งโดยให้ผู้เคราะห์ร้ายขุดหลุมเพื่อฝังร่างของตน แล้วระดมยิง แต่ผลที่ได้รับก็ไม่ใช่ที่พอใจเพราะสิ้นเปลืองค่ากระสุน ต่อมาหน่วยเอสเอสจึงใช้มีดคาบยาวในการสังหารเพื่อลดต้นทุนในการสังหาร แต่มีข้อเสียคือต้องใช้เวลาานกว่าจะฟันแทงเหยื่อจนขาดใจตาย หรือหากไม่ถูกที่สำคัญ เหยื่อก็อาจรอดชีวิตจากหลุมที่ฝังกลบ และยังสร้างภาพติดตาที่คอยหลอกหลอนทหารซึ่งทำหน้าที่เพชรฆาต ด้วยเหตุนี้จึงมีการประดิษฐ์ห้องอบแก๊สพิษ (Zyklon B) ซึ่งถือว่าเป็นวิธีการฆ่าหมู่ที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในขณะนั้น

กระบวนการสังหารหมู่เริ่มจากการแยกหญิงชายออกจากกัน ต่อจากนั้น แพทย์จะตรวจร่างกายว่าผู้ใดเหมาะที่จะทำงานซึ่งก็หมายถึงการรอดชีวิต จากการคัดเลือกนี้ คนชราและเด็กถือว่าเป็นคนกลุ่มแรกที่ต้องถูกกำจัด ส่วนสตรีที่ตั้งครรภ์นั้นจะถูกสังหารหรือทำแท้ง เพื่อมิให้มี

โอกาสผลิตเชื้อชาติซึ่งไม่เป็นที่ต้องการ ก่อนการสังหารชาวยิวจะถูกบังคับให้ถอดเสื้อผ้า เพื่อแน่ใจว่าไม่มีของมีค่าใดหลงเหลืออยู่ การฆ่าจะเกิดขึ้นในห้องสี่เหลี่ยมขนาด 25 ตารางเมตรมีประตูปิดแน่นหนา มีท่อต่อมาจากด้านนอกและฝักบัวอยู่บนเพดานเพื่อปล่อยแก๊สพิษ ผู้เคราะห์ร้ายจะส่งเสียงหวีดร้องจนกว่าจะสิ้นใจตาย เนื่องจากแก๊สพิษจะทำให้ปอดระเบิด ภายในเวลาไม่เกิน 5 นาที เจ้าหน้าที่จะมาตรวจสอบความีผู้รอดชีวิตหลงเหลืออยู่หรือไม่ หากมี ก็จะถูกตีหรือแทงจนเสียชีวิตในที่สุด ร่างของผู้เสียชีวิตจะถูกนำไปใช้ประโยชน์ในด้านต่างๆ จนเกิดอุตสาหกรรมจากซากศพของชาวยิว เช่น นำโครงกระดูกไปให้นักศึกษาแพทยศึกษา หรือนำไปใช้เป็นอาหารสัตว์หรือปุ๋ย ไขมันจะนำไปใช้ทำสบู่ ส่วนเส้นผมนำไปอัดในผ้าห่มหรือเสื่อนอกเพื่อเพิ่มความอบอุ่นให้แก่ทหาร นอกจากนี้แหวนแต่งงานหรือฟันทองก็จะถูกแกะออกจากศพ คาดกันว่าปริมาณทองที่ได้จากศพมีน้ำหนักอย่างต่ำประมาณ 9 ตัน ส่วนเสื้อผ้าก็จะถูกส่งไปใช้ต่อในค่ายกักกันหรือฉีกเป็นเส้นแล้วนำเส้นใยไปทอผ้า

นอกจากใช้ร่างของชาวยิวในด้านอุตสาหกรรมแล้ว ยังมีการทดลองทางวิทยาศาสตร์ชีวภาพของหน่วยแพทย์เอสเอสจำนวนมากที่ใช้ชาวยิวที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นหนูทดลอง การทดลองมีจุดประสงค์เพื่อปรับปรุงการล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวให้มีประสิทธิภาพมากกว่าเดิมและพัฒนาความรู้ทางการแพทย์เพื่อรักษาชาวเยอรมัน ผลงานที่เป็นที่รู้จักกันดีของหน่วยแพทย์เอสเอสคือ แผนการทำหมันชาวยิวจำนวน 3,000,000 คนซึ่งยังทำงานได้ และการฉีดกรดเข้าในมดลูกสตรีชาวยิวเพื่อทดลองวิธีรักษาแกมโรค แต่ปรากฏว่าผลการทดลองล้มเหลว เพราะผู้ทดลองมดลูกไหม้และเสียชีวิตในที่สุด นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยเกี่ยวกับเชื้อชาติโดยใช้ชาวยิปซีเป็นหนูทดลอง หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลง พบว่าโครงการดังกล่าวได้ยื้อชีระชาวยิปซีจำนวนมากไว้เป็นชุดสะสมที่สถาบันกายวิภาคเมืองสตราสบูร์ก (Strasbourg) ทั้งยังมีการฉีดเชื้อโรคต่าง ๆ เข้าไปในตัวชาวยิวเพื่อทดลองยาและยาพิษ แพทย์หน่วยเอสเอสมักคัดกระดูก เนื้อเยื่อ กล้ามเนื้อ และอวัยวะภายในของชาวยิวเพื่อไปใช้ทดลองปลูกถ่ายอวัยวะ หรือนำเนื้อร้ายที่เป็นมะเร็งไปปลูกถ่ายในร่างกายคนปกติเพื่อสังเกตดู แล้วปล่อยให้ “หนูทดลอง” ตายไปเองหรือพิการไปตลอดชีวิต (Yahil, 1974: 81-98) จากคำบอกเล่าของ “หนูทดลอง” ชาวยิวคนหนึ่งซึ่งรอดชีวิตพบว่ามี การทดลองทางการแพทย์มากมายที่ทรานชาวยิว เช่น การทดลองเปลี่ยนสีตาโดยใช้ผ้าแผล ผู้เคราะห์ร้ายได้รับความทุกข์ทรมานจากการทดลองจนตาเกือบบอด และมีผู้เสียชีวิตจากการทดลองทางการแพทย์ไม่เว้นแต่ละวัน (“David’s Story.” 1996. [Online]. Available: <http://member.home.net/captainhall/david-c.html>)

นอกจากการแสวงหาผลกำไรจากซากศพของชาวยิวแล้ว หน่วยเอสเอสยังมีรายได้จากการใช้แรงงานกรรมกรมากกว่า 2,500,000 คน ซึ่งจะทำงานโดยเฉลี่ยวันละ 11 ชั่วโมง คิดเป็นเงิน 6 มาร์คหรือ 1 เหรียญสหรัฐ ในเวลานั้น ธุรกิจอุตสาหกรรมชื่อดังที่เช่าใช้แรงงานผู้ถูกกักกันได้แก่ IG Farben , Krupp, Thyssen , Siemens ฯลฯ เนื่องจากค่าแรงที่ถูกและคุ้มค่า ในโรงงานผลิตยาง

เทียมของ IG Farben ที่เมืองวิมโนวิทซ์ (Winnowitz) หลังจากจ้างแรงงานชาวยิวเข้าทำงานอัตราการผลิตเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 300 ต่อปี เพราะชาวยิวจะทำงานอย่างหนักและสภาพความเป็นอยู่ในโรงงานก็ไม่ได้ดีไปกว่าในค่ายกักกัน เนื่องจากโรงงานวางระบบให้กรรมกรคุมกันเองโดยมิคาโป (Kapo) ซึ่งเป็นกรรมกรชาวยิวเช่นกันทำหน้าที่เหมือนผู้คุมคอยควบคุมดูแลซึ่งจะใช้ความรุนแรงเป็นเครื่องมืออย่างเดียวในการปกครอง นอกจากทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม ชาวยิวที่เหลือจำนวนประมาณ 170,000 คนทำงานในส่วนการผลิตยุทโธปกรณ์ให้แก่รัฐ มีการประมาณการอย่างคร่าว ๆ ว่ารัฐได้เงินจากแรงงานชาวยิวเป็นร้อยละล้านมาร์ค หรือเฉลี่ยแล้วกรรมกรทาส 1 คนทำงานได้ 1,631 มาร์คภายในเวลา 9 เดือนซึ่งเป็นอายุโดยเฉลี่ยของผู้ถูกกักกัน โดยรัฐจะเสียค่าต้นทุนคือค่าอาหารและเสื้อผ้าเพียงวันละ 0.70 มาร์ค รายได้จำนวนมหาศาลนี้ยังไม่รวมการใช้ประโยชน์จากซากศพชาวยิวหรือการยึดทรัพย์สินก่อนการกักกัน (Yahil, 1974: 126-144)

2.6.2 ค่ายกักกัน

วันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ. 1934 ฮิมเลอร์ได้แต่งตั้งเทโอดอร์ ไอเคอ (Theodor Eicke) ขึ้นเป็นผู้ตรวจการค่ายกักกันและหัวหน้าหน่วยเอสเอสรักษาความปลอดภัยภายในค่าย ต่อมา ไอเคอได้วางระบบการปกครองในค่ายกักกันอย่างเข้มงวดโดยใช้มาตรฐานเดียวกันคือ ความโหดร้ายและเฉียบขาด นอกจากนี้ เขายังเป็นผู้เลือกสรรสถานที่ก่อตั้งค่ายกักกันด้วยตัวเองและดำรงตำแหน่งจนกระทั่งครบวาระและถูกย้ายสู่แนวหน้าในการต่อสู้ ค่ายกักกันที่ไอเคอภาคภูมิใจที่สุดคือค่ายดักเคา ตั้งอยู่ในประเทศเยอรมนี ซึ่งถือเป็นแม่แบบของค่ายกักกัน เนื่องจากผู้คุมและพนักงานรักษาความปลอดภัยได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ทั้งยังเป็นค่ายกักกันที่เลี้ยงตัวเองได้ และทำผลกำไรให้รัฐบาลไม่น้อยจากการแสวงหาผลประโยชน์จากผู้ถูกกักกัน ส่วนหน่วยงานที่สำคัญที่ทำให้ค่ายกักกันคงอยู่คือ หน่วยตำรวจลับเกสตาโปและหน่วยสังหารเอสเอส หน่วยเกสตาโปมีหน้าที่จับกุมกลุ่มเป้าหมายเข้าค่ายกักกัน ในขณะที่หน่วยเอสเอสมีหน้าที่ควบคุมดูแลค่ายและผู้ถูกกักกันให้ปฏิบัติตามคำสั่ง รวมจำนวนค่ายกักกันทั่วยุโรปได้ประมาณ 10,000 ค่าย

ลักษณะทั่วไปของค่ายกักกันมักเป็นอาคารชั้นเดียว ตรงกลางค่ายมีหอคอยสูงไว้บอกเวลาและมีไฟสาดส่องตอนกลางคืนเพื่อคอยตรวจตราป้องกันการหลบหนี ที่รั้วมีคำขวัญไว้ปลอบใจชาวยิวว่า "Arbeit macht frei" หรือ "งานบันดาลอิสรภาพ" เรือนนอนสำหรับผู้ถูกกักกันเป็นอาคารไม้เล็กๆ ที่ค่อนข้างแออัด รั้วนักโทษมากกว่า 3 - 4 เท่า เต็มไปด้วยไม้ซ้อนกันสองชั้นบุด้วยฟาง นักโทษแต่ละคนมีสมบัติส่วนตัวได้แก่ ชุดเครื่องแบบลายทางสีน้ำตาลเสกกับชาวเป็นเสื้อเชิ้ตและกางเกง ขามอย่างหนึ่งใบและแก้วอีกใบหนึ่ง ชีวิตของทุกคนง่วนอยู่กับการทำงานอย่างหนัก เพื่อแลกกับอาหารและยารักษาโรคที่ไม่เคยเพียงพอต่อความต้องการที่แท้จริง และยัง

ขาดแคลนหนักในช่วงสงคราม คนป่วย ทูพพลภาพจากการทำงาน หรือเป็นพาหะนำโรคจะถูกกำจัดอย่างเร่งด่วนที่สุด หลังการตรวจสอบพบโดยแพทย์หน่วยเอสเอส ซึ่งตรวจสอบสุขภาพของผู้ถูกกักกันว่าเหมาะสมที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือไม่เป็นประจำตามกำหนดการ การตรวจร่างกายนี้เรียกว่า “Selektion” หรือการเลือกสรร ถือเป็นการชี้ขาดระหว่างความเป็นและความตายของนักโทษ ผู้ที่ไม่ผ่านการคัดเลือกจะถูกส่งตัวเข้าห้องอบแก๊ส หลังจากนั้นจะนำซากศพที่ผ่านการคัดเลือกว่าส่วนต่างๆ ไปใช้ประโยชน์แล้วเข้าเตาเผา ดังนั้น ความค้ำยักกันจะมีปล่องไฟและควันทิ้งสิ้นสภาพเมื่อมนุษย์ใหม่ลอยตกลงอยู่ตลอดเวลากลางวัน ผู้ทำหน้าที่เผาศพมักเป็นชาวยิวที่ถูกกักกันอยู่ในค่ายซึ่งไม่นานก็จะถูกเปลี่ยนหน้าที่และรอคนใหม่มาปฏิบัติหน้าที่แทน ที่เป็นเช่นนี้เพราะฮิตเลอร์มีความเห็นว่าการกระทำดังกล่าวไม่ผิด เนื่องจากถือว่าการกักขังใช้แรงงานชาวยิวหรือชนชาติใดที่ด้อยค่ากว่าชนชาติเยอรมันเป็นสิ่งชอบธรรมไม่ต่างกับการจับสัตว์มา กักขังและฝึกใช้ทำงาน

สภาพของผู้ถูกกักกันแต่ละคนแทบจะไม่เหลือความเป็นมนุษย์ ผลจากภาวะทุโภชนาการ นำมาซึ่งการกินเนื้อมนุษย์ด้วยกันเอง นอกจากนี้ ความแออัดและขาดสุขอนามัยที่ดียังเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดโรคระบาดอย่างหนักโดยเฉพาะไข้รากสาด ไข้ทรพิษและอหิวาตกโรค แพทย์ในค่ายกักกันและผู้ช่วยซึ่งบางครั้งก็เป็นผู้ถูกกักกันเช่นกัน ไม่สามารถช่วยผู้ป่วยได้เต็มที่ เพราะขาดเครื่องมือและมีข้อจำกัดทำให้ไม่สามารถให้การรักษาที่ถูกต้อง จึงจำต้องละเลยหรือยุติปัญหาด้วยการฉีดยาพิษให้ผู้ป่วยตายไป เพื่อไม่ต้องยุ่งยากและที่สำคัญเป็นการประหยัดทรัพยากรให้แก่รัฐบาลเยอรมัน

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 ใกล้ยุติลง ประเทศเยอรมนีถูกระดมโจมตีจากทางตะวันออกโดยเฉพาะประเทศรัสเซีย อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา ฮิตเลอร์จึงสั่งให้อพยพผู้ถูกกักกันออกจากค่ายกักกันอย่างเร่งด่วนเพื่อมุ่งหน้าเข้าสู่พื้นที่ที่ฝ่ายสัมพันธมิตรยังไม่ไปถึง ช่วงต้นปีค.ศ. 1945 ผู้ถูกกักกันจำเป็นต้องเดินเท้าในระยะทางเป็นพันไมล์โดยไร้อุปกรณ์ช่วยใดๆ รวมทั้งขาดแคลนอาหารเป็นเวลาหลายเดือนท่ามกลางหิมะและฝนที่ตกอย่างหนัก นักโทษชาวเยอรมันได้รับหน้าที่เป็นผู้ช่วยทหารหน่วยเอสเอส โดยถือปืนคอยควบคุม มีผู้เสียชีวิตจำนวนมากจากความอ่อนล้าเหน็ดเหนื่อย ความอดอยากโหดเหี้ยม และการกำจัดผู้คิดหลบหนีระหว่างทาง คนทั่วไปรู้จักการเดินทางอันแสนหฤโหดนี้ว่า “death march” หรือ “long march” ตลอดการเดินทาง ชาวบ้านในละแวกที่ขบวนอพยพเดินทางผ่านมิได้ให้การช่วยเหลือแต่ประการใด เนื่องจากหวาดกลัวนักโทษชาวเยอรมันและเจ้าหน้าที่หน่วยเอสเอส เมื่อเดินทางไปถึงค่ายใหม่ที่รอรับอยู่นั้นปรากฏว่าผู้ถูกกักกันส่วนใหญ่ได้เสียชีวิตไปแล้ว เนื่องจากทนความทารุณจากการเดินทางไม่ไหว และสภาพแออัดที่ซ้ำร้ายกว่าค่ายกักกันเดิมก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ นักโทษล้มตาย คาดกันว่ามีผู้เสียชีวิตจากการเดินทางในครั้งนี้อยู่ประมาณ 250,000 คน ส่วนผู้ที่รอดชีวิตก็ต้องใช้ชีวิตเยี่ยงสัตว์ป่าที่ต่อสู้เพื่อเอา

ควรรอด หรือกลายเป็นผู้สิ้นจุดหมายในชีวิตจนไม่ปรารถนาจะมีชีวิตอยู่ต่อไป และมีส่วนน้อยมากสามารถหนีรอดจากค่ายกักกันไปได้

เมื่อประเทศเยอรมนีตระหนักว่ากำลังจะแพ้สงครามคำสั่งสุดท้ายที่หน่วยเอสเอสได้รับคือพยายามพาชาวยิวเดินทางไปด้วย แต่ถ้าไม่สามารถทำได้ ให้ฆ่าชาวยิวให้หมดอย่าให้เหลือรอดเป็นเค็ดขาด หลังจากฝ่ายสัมพันธมิตรได้รับชัยชนะ เนื่องจากการประกาศยอมแพ้โดยไร้เงื่อนไขของประเทศเยอรมนี มีผู้ถูกกักกันรอดชีวิตอยู่เพียง 500,000 คน ซึ่งได้รับความกระทบกระเทือนทั้งทางร่างกายและจิตใจ จากการตรวจสอบเอกสารพบว่ามีชาวยิวถูกสังค์เข้าค่ายกักกันประมาณ 4,000,000 คน และอีกกว่า 2,000,000 คน เสียชีวิตด้วยสาเหตุอื่น ๆ นอกค่ายกักกัน (Stein, 1999)